HERÄÄ SUOMI

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

Torstaina maaliskuun 22. pnä | PÄÄTOIMITTAJA ARVI KALSTA | 2:nen vuosikerta ▪ 1934 No 12

Maalaisliiton mahdollisuudet maanviljelijäin etujen puoltajana.

KALLIO: Maalaisliitto tulee edelleen kulkemaan valtio-, yhteiskunta ja talouspolitiikassa koeteltua latuaan.

Yllämainitut Kallion sanat on lainattu Ilkasta ja se mainitun lehden mukaan oli Kallion Kurikassa maalaisliittolaisten kokouksessa pitämän puheen loppupäätelmä.

Maalaisliitolla maan sosialidemokraattien jälkeen suurimpana puolueena pitäisi olla aivan ensiarvoinen vaikutus paitsi suorastaan maatalouskysymyksissä myöskin kaikkiin koko maatamme koskevissa ratkaisuissa. Millä tavalla maalaisliitto on hoitanut tehtävänsä, siitä antanee paraan todistuksen nykyinen maataloustilanne maassamme. Onko maanviljelijäin asema sellainen, että hän voi rauhallisena ajatella tulevaisuutta? Kieltämättä millään tavalla sitä puolta asiassa, etteikö maalaisliitto toiminnallaan olisi saanut aikaan jotain hyvää juuri maanviljelijäin hyväksi, ei myöskään ole mitään syytä lähteä luettelemaan sen mahdollisia hyviä töitä.

Pääasiahan on, mikä on maamme pääelinkeinon asema nyt ja mitä mahdollisuutta maalaisliitolla on sen parantamiseen sekä onko syytä otaksua, että maalaisliiton polkema latu auttaa Suomen talonpoikaa hänen ammatissaan ja ennen kaikkea pääsemään tästä umpikujasta, missä sangen suuri joukko maataviljelevää väestöä tällä hetkellä on.

Eduskunnan puhemies mainitussa puheessaan toi esille, että suuressa määrin syynä taloudelliseen ahdinkoon on se seikka, että n.k. pulavuosina on rakennettu kaupunkeja »tuhansien miljoonien» arvosta, että äskeisinä vuosina ulkomailta luotolla tuotettiin tavaraa, niin että meidän kauppataseemme oli väkevästi tuontivoittoinen, ja että menekkipulan syntyessä tuli myös maatalouspula ja velanmaksu ulkomaille. Olisi luullut, että maalaisliitto maan suurimpana porvarillisena puolueena olisi voinut kaiken tämän estää, jotta kansamme olisi pelastunut pulasta, ainakin olisi maalaisliiton pitänyt tämä kantansa tuoda riittävän selvästi julki. Maalaisliiton johtajat ja ennen kaikkea puhemies Kallio ovat asemiensa vuoksi olleet sellaisilla paikoilla, että olisi luullut heidän voivan estää kaiken sen pahan, mikä on maassamme tapahtunut ainakin rahatalouden alalla. *Vai onkohan asia niin, että juuri siinä, että johtajat ovat olleet liian lähellä rahasuonia, onkin etsittävissä syy siihen, ettei maalaisliitto ole voinut näin tehdä, vaan on ollut pakoitettu kulkemaan rahavallan ja koko maamme talouden ja politiikan todellisten johtajien talutusnuorassa ja käskettävänä.*

Kun tarkastelee maalaisliiton toimintaa nykyaikana, niin se kokonaan on suunnattu *vain puolustamaan tätä nyt vallassa olevaa järjestelmää, puolustamaan kansanvaltaa,* sen nykyisessä muodossaan, jota maalaisliittokin pitää ainoana oikeana, vaikka itse *kansanvalta, kansantahto ja sen käytännössä toteuttaminen on jäänyt sivuasiaksi, pelkäksi sanaksi, sikäli kun se koskee yhteistä kansaa.* Kansanvalta on tosin vipannut eräät maalaisliitonkin johtajat määräävään asemaan, joka tuottaa heille *vapauden myöskin hyvinvointiin,* mutta tämä vapaus ei paljoakaan hyvitä niitä suuria massoja maanviljelijöitä, joita maalaisliitto tahtoo edustaa, ellei siksi katsota sitä, että saavat nauttia ja elää tästä kansanvallasta, *josta määrää pieni, itsekäs rahamiesryhmä, joka osaa käsitellä puolueitten johtajia tarpeittensa mukaan ja myöskin osaa »patenttilääkkeillään» näistä johtajista eliminoida täydelleen heidän mahdolliset todelliset halunsa auttaa maanviljelijöitä heidän ahdinkotilastaan.*

Tämä nykyinen järjestelmä onkin suorastaan erinomainen sen johtomiehille. *Toiset varsinaiset järjestelmän tukipylväät ja siitä nauttijat saavat tahtonsa läpi, voivat elämöidä miten tahansa, toiset taas, s.o. puolueiden johtomiehet saavat siksi runsaan hyvikkeen edellisiltä ja edustuksestaan, että tuntevat olonsa mukavaksi, saavat pitää kansanvaltansa, joka ei millään tavalla häiritse edellistä ryhmää sen itsevaltaisessa hallinnassa.*

Kallion puhe: »maalaisliitto tulee edelleen kulkemaan valtio-, yhteiskunta- ja talouspolitiikassaan koeteltua latuaan» tuntuu sangen lohduttomalta, jäätävän kylmältä puheelta, suorastaan ironialta, jos tämä sanonta on ymmärrettävä niin, että tämä »koeteltu latu» on auttanut ja vastakin tulee auttamaan maataviljelevää väestöä sen elinetutaistelussa. Puheenpitäjältä ei voine odottaa, että hän tässä vanhassa järjestelmässä eläneenä ja siihen itsensä sokeaksi tuijottaneena jaksaisi siitä luopua ilman muuta. *Silloin vasta, kun maanviljelijäväestö itse herää ja rupeaa vaatimaan kansanvaltaa, jossa kansantahto ei ole ainoastaan iskusana, vaan jossa se myös toteutetaan, silloin voi olettaa, että myöskin maalaisliiton johtajat heräävät, karistavat suomukset silmistään ja tulevat mukaan työhön, jota vapaana rahavallan ikeestä suoritetaan sekä Suomen talonpojan että koko kansan hyväksi ja todellisen kansanvallan punniaksi.*

„Virossa uudestiluomistyö tapahtuu vastarintaa kohtaamatta ja täydellä vauhdilla."

Voiko enää kieroimmin sanoa!

II

Näin otsikoi Helsingin Sanomat Viron tapahtumista kertoessaan tk. 21. pnä. Siinä on tosiaankin otsikko, joka hävyttömydessään ja kansan pettämisessä hakee vertaista. Vaikkapa ottaisi asian aivan helsinginsanomalaiselta kierolta kannaltakin, niin ei sittenkään voi päästä tuollaiseen otsikointiin, sillä eihän Virossa tapahdu mitään uutta syntymistä, sillä siellähän istuu satulassa vanha hallitus ja vanha järjestelmä, joka on valtaa pitänyt maassa koko sen itsenäisyyden ajan, ja joka on tuonut kaiken sen hyvän ja huonon, mikä on maassa sattunut sekä johtanut maan nykyiseen umpikujaan. Vapaussoturien Liitto on pyrkinyt luomaan jotain uutta sen vanhan mädännäisyyden tilalle, minkä Viron nykyiset kaapparit ja valtaherrat tahtovat kaikin mokomin säilyttää ja mikä heille on tuottanut pelkkää hyvää ja päivänpaistetta, mutta Eestin kansalle puutetta ja kurjuutta.

Vapaussoturit näkivät maan sortuvan, kansan kärsivän, talouden ja politiikan sekasortoisen tilan, he tunsivat puolue-elämän itsekkyyden ja kirouksen ja siksi he tahtovat herättää kansan, tahtoivat luoda jotain uutta ja ehompaa, joka vastaisi paremmin kuin entinen kansan tarvetta. Mutta tässä heidän pyrkimyksessään johtaa kansa uuteen elämään, näki Viron vanha systeemi tien itselleen ja itsekkäille tulevaisuushaaveilleen nousevan pystyyn. Se oli vielä siksi voimakas ja tarttui voimaotteisiin »vanhan hyvän» säilyttämiseksi. Se näkyi olleen vielä siksi kestävä, että sen ensimmäinen ote hetkellisesti vielä piti. Mutta me saamme olla varmat, että ote ei kestä kauan. Vapaussoturien pyrkimysten oikeutusta ei voida kieltää, eikä sitä ole Helsingin Sanomat enemmän kuin muutkaan sen hengenheimolaiset edes yrittäneetkään, eivät ole uskaltaneet edes kajota vapaussoturien ohjelmaan, sillä silloin olisivat kansalaisten silmät avautuneet. Varovaisuuden vuoksi ovat vain haukkuneet selittämättä mitään, luulevat tietenkin näin voivansa eksyttää kansaa kauemmin, niin kuin luonnollista onkin.

Viron vapaussoturien toiminta voidaan hetkellisesti tukahduttaa, mutta heidän aatettaan ei voida lopettaa, se tulee löytämään tien vaikka minkälaisen painon alta, sillä se tähtää Viron kansalliseen kohottamiseen, taloudelliseen hyvinvointiin, riippumatta kansainvälisistä voimista, joita Viron nykyiset valtaherrat palvelevat. Sellaisena vapaussoturien pyrkimyksillä on oikeus elämään ja voittoon ennemmin taikka myöhemmin.

Demokratian itsemurha?

Kun on todettu, että demokraattisessakin valtiomuodossa, ainakin sellaisena, kuin se nykyään esim. meillä esiintyy, kansan välitön vaikutus ja tuntuma hallitsevaan kerrokseen, joka on normaalisten poliittisten olojen välttämätön edellytys, voi kadota ja tosiasiassa onkin jo kadonnut useimmissa eurooppalaisissa parlamentaaris-demokraattisissa hallitusmuodoissa, niin nousee kysymys siitä, miten demokraattista valtiomuotoa olisi muutettava, että se kykenisi pysyttämään tunturnan kansan ja hallitsevan kerroksen välillä ja samalla takaamaan kansakunnalle sellaisen hallitsevan kerroksen, jolla on työkykyä ja selvänäköisyyttä ohjata kansakunnan poliittista ja taloudellista kehitystä. Sanon demokraattisen, sillä olen vakuutettu siitä, että autokraattisen hallitusvallan toteuttaminen tässä maassa lankeaa omaan mahdottomuuteensa ja demokraattinen diktatuurikin ja sitä lähellä olevat hallitusmuodot voivat tulla kysymykseen vain äärimmäisen kansallisen hädän hetkellä lyhyenä ylimenokautena. Vastaan, että kysymyksen oleellisin kohta ei ole järjestelmässä, vaan se on kansakunnan poliittisessa kasvatuksessa ja kansakunnan poliittisessa tietämisessä ja itsekurissa. Järjestelmällä on vain sikäli merkitystä, mikäli ne helpottavat ja edistävät tämän poliittisen kasvatuksen toteuttamista. Kaiken vapauden välttämätön edellytys on kasvatus ja siitä johtuva itsekuri. Samoin on poliittisessakin elämässä kaiken poliittisen vapauden ehdottomana edellytyksenä poliittinen kasvatus ja sen tuoma poliittinen kypsyys. Liberalismia, joka siis ajaa yksilön mahdollisimman suurta toimivapautta voidaan toteuttaa vain siinä määrässä, minkä kansan poliittinen kypsyys sen sallii toteutettavaksi. Tämän rajan muodostaa se kohta, jossa yksilö alkaa käyttää vapauttaan väärin, s.o. alkaa toimia tavalla, joka loukkaa kansakunnan yhteistä hyvää, joka on, kuten aikaisemmin mainitsin kaiken poliittisen toiminnan koetinkivi. Ja tämän rajan asettaminen väärään paikkaan mukaantuo ehdottomasti yhteiskuntarakenteen heikkouden ja horjumisen.

Onko tämä raja nykyään oikeassa paikassa? Ei ole. Kun kansakuntamme johtajienkin poliittinen koulutus on niin heikko, että he esim. demokratiakäsitteeseen ilman muuta yhdistävät vapausajatuksen ehdottoman toteuttamisen valtiollisessa elämässä, ottamatta ollenkaan huomioon olosuhteita, niin on itsestään selvää, että he sitä toteuttavat mahdollisimman pitkälle välittämättä olevien olojen asettamista rajoista. Liberaalinen demokratia menee niin pitkälle, että se ei edes huolehdi kansakunnan poliittisesta kasvatuksesta, siis koko oman olemassaolonsa perustasta. Tämä johtaa pakollisesti mielettömyyteen. Liberaalis-demokraattisten hallitusten on viime aikoina useissa Euroopan maissa ollut pakko vallassa pysyäkseen turvautua sellaisiin toimenpiteisiin, joilla ei ole mitään tekemistä ei liberalismin eikä demokratian kanssa. Tämä on demokratian itsemurhaa, sillä tehostamatta liiaksi liberalismiperiaatetta demokratian lyhytnäköiset esitaistelijat ovat vieneet kansakunnan eräänlaiseen autokratiaan.

Voidaan tietysti väittää, että vapaissa yhteiskuntaoloissa kansanvalistuksen levitessä kansakunnan poliittinenkin koulutus itsestään pääsee käyntiin. Tämä on erehdys, jonka paraiten huomaa tarkastellessaan esim. meidän nykyistä n.s. keskiluokkaamme. Sen leipätaistelu tulee yhä kovemmaksi; tästä johtuu, että sillä ei ole voimaa ja aikaa enää uhrata poliittisiin harrastuksiin, joten se alkaa olla »puolueetonta» ja »harrastaa vain omia asioitaan», s.o. sivutulojen hankkimista uhkaavan proletarisoitumisensa välttämiseksi. Toisaalta sen taloudellinen asema ei ole vielä niin huono, että se olisi pakoittanut sen muodostamaan poliittis-taloudellisia taistelujärjestöjä, niinkuin työväestö on tehnyt, ja hankkimaan niissä itselleen poliittista taisteluvoimaa ja -valmiutta. Senvuoksi keskiluokka onkin tätä nykyä vailla poliittista kasvatusta ja iskuvoimaa. Tämä kaikki sopii hyvin yhteen S p e n g l e r i n viime kirjassaan »R a t k a i s u n v u o s i a» esittämän väitteen kanssa, että »länsimainen sivistyneistö ei Goethen ajoista lähtien ole enää osannut lukea». Kansakunnalle on siis valmistettava tilaisuus saada poliittista koulutusta ja tavallansa pakoitettava se siihen, muuten ei liberaalisen

(Jatk. siv. 2.)

Tie suomalaisen sivistyksen voittoon

käy Suomen kansan maallisen hyvinvoinnin kautta.

Kun Robinson Crusoe yli kaksisataa vuotta sitten joutui autiolle saarelle, ei hänellä ollut muuta mukanaan kuin tyhjät kädet. Siitä huolimatta sai hän työllään syntymään itsellensä asumuksen, viljelykset, puutarhan ja mitä kaikkea hänellä lopulta lienee ollutkaan. Voimme olla vakuutettuja siitä, että hänellä ei ollut lainaa sen enempää tuon saaren olemattomalta pankinjohtajalta kuin kansainväliseltä juutalaisfinanssilitakaan. Ehkä olemme myös kaikki vakuutettuja siitä, että vaikka hänellä olisi ollut juutalaisilta tai muilta lainattu kultamöhkäle tai paperipuntia mukanaankin, niistä ei hänelle olisi ollut minkäänlaista apua. Miksi ei? Siksi, ettei hänen kenenkään omistamalla saarella tarvinnut lunastaa itselleen realiomaisuutta, s.o. maata ja tarveaineita, joita hän tarvitse luodakseen itselleen omalla työllään hyödykkeitä elämänsä parantamiseksi. Hänen täytyi luoda alusta alkaen, työkaluista alkaen, kaikki itse. Täten hänen elintasonsa tietysti parani hitaammin, kun mikä olisi ollut mahdollista, jos hänellä olisi ollut käytettävänään esim. uudenaikaisia työkaluja, mutta hän ei myöskään tarvinnut mitään juutalaisten eikä muidenkaan rahaa siirtääkseen noiden esineiden omistus- ja käyttöoikeuden itselleen. Robinson eli puhtaassa omavaraistaloudessa. Kaiken, mitä hän tarvitsi ja jota hän pystyi tekemään valmisti hän itse. Mitä hän ei saanut tai voinut tehdä oli hän ilman. Myöhemmin kun hän sai apulaisen maksoi hän palkan »luonnossa» eli tuotteilla. Se oli yhä puhdasta omavaraistaloutta sen kaikkein yksinkertaisimmassa muodossa. Mutta Robinson sai olla onnellinen kun hänen ei ollut tarvinnut ostaa itselleen

(Jatk. siv. 3.)

Punaisen valtakunnan arvoitus.

I

Kerran kaukaisessa muinaisuudessa on maailmamme syntynyt ja todennäköistä lienee, että se joskus myöskin kuolee tai osittain muuttuu niin, että koko ihmiskunnalle tulee mahdottomaksi elää maapallolla.

Ajan historia on eilisen päivän lapsi. Jokainen aika kertoo meille ihmisten kärsimyksistä, mutta niinikään heidän toiveistaan ja pyrkimyksistään. Jokainen yksilö taistelee koko elämässään omasta ja omaistensa onnesta useimmiten nähdäkseen tämän pyrkimyksen päämäärän mahdottomaksi saavuttaa. Sukupolvi sukupolven jälkeen astuu elämään ja katoaa sinne, mistä ikinä ei enää takaisin tulla, emmekä enimmistä ihmisistä ja heidän kamppailustaan tiedä mitään.

Maailma ei ole mikään taivas kellekään, vaan kärsimyksen tie, elääkö ihminen sitten n.s. punaisessa valtakunnassa tai jossain muualla. Katsoen siihen, että ihminen varsinkin entisinä aikoina oli jokseenkin voimaton suurten ja mahtavien edessä, on hän nykypäivinä sentään lailla turvattu sen verran, ettei hänen kanssaan mielivaltaisesti menetellä kuinka vaan. Jokaisella on oikeus vedota maansa lakeihin. Neron y.m. pimeät edesottamiset ovat siis ohi ja aika yhtähyvin kuin olot vastaavasti parantuneet.

Joskin tämän täytyy myöntää, jää ihmiselle kuitenkin aina toivomisen varaa. Varsinkin, ellei hänellä ole työtä ja leipää, hän mureksii ja etsii keinoja aseman parantamiseksi.

Näitten ihmisten olojen parantaminen on jokaisen valtion velvollisuus. Kun jotkut omistavat miljoonia eikä toisilla ole edes ravintoa, niin on yhteiskunnassa olemassa jotakin nurinkurista.

Ihminen, joka kärsii, suuntaa katseensa sinne, mistä jotakin hänen asemansa parantamiseksi luvataan. Ja tästä alituisesta taistelusta hyvinvoipien ja köyhien välillä on mm. kommunismi syntynyt.

Joskin myönnämme, ettei kaikille voida puutteellisessa elämässä antaa apua ja lohdutusta, on toisaalta myöskin niin, että edelleen on pyritty yhteiskunnan kärsiviä ymmärtämään aivan liian vähän. Suurille pohatoille on useimmiten aivan yhdentekevää, kuoleeko tällainen kärsivä tai saako hän toivottua avunantoa. Lainsäädäntö on siinä suhteessa vielä liian heikko, sillä keinoja löytyy aseman parantamiseksi. Massojen vaatimusten tarkistaminen, niissä puitteissa kuin mitä on oikeutusta, on välttämätön. tyhjillä lauseilla ei enää päästä niistä ja yksi syy siihen, että mailma tätä nykyä on niin kovin rauhaton ja epätoivoinen, piilee juuri sinä, että uskotaan muutamien onnen kestävän kaikkien

(Jatk. siv. 3)

JUNTAN päältä nähtyä.

VII.

PUSEROKAUHU.

Jokaisella on omat sairautensa, jotka kylläkin parantuvat, jos ei ennen niin autuaitten asuinsijoilla.

Meidänkin — tämän pienen Suomen hallitus sairastaa erittäin vaarallista tautia, puserokauhua. Onhan sitä sattunut ennenkin, että toisia kansalaisia on moitittu joistakin pukukappaleista, mutta ne ovat aina leimattu »edesvastuuttomien ainesten aikaansaannoksiksi». Mutta että itse arvottoman arvovaltainen hallitus alkaa harjoittaa puserometsästystä on suorastaan hävytöntä yksilön arvovallan loukkausta. Kuvitelkaa rakkaat kansalaiset mielessänne, mitä tällainen laki käytännössä aikaan ja matkaan saattaa.

Puserolaki voimassa. Kansalta kielletty kaikki yhdenmukaiset vaatekappaleet. Huh, mistä saadaan niin paljon arkkitehtejä ja suunnittelijoita, jotka pystyvät suunnittelemaan jokaiselle uuden vaatekerran. Ei saa olla mitään yhtäläisyyttä.

Meillä itsellämme ja veljellämme on molemmilla samanlaiset kirjavat paidat, kaulukset, solmiot, mansetinnapit ja pienen pieni kuntoisuusmerkki urheilusta. Mikä nyt eteen, kun emme saa pukea näitä yllemme? Alasti emme voi olla, siitä saa poliisin niskaansa, ainakin yleisellä paikalla, ja pukeutua emme uskalla. Kyllä on mennyt jo kummaksi elämä, puuttuu vain, että hallitus laittaa urkkijat kotiin katsomaan, mitä me kulloinkin syömme. Ei tämä puserojuttu nyt ainakaan siihen tähtää. Onko hallitus tullut kateelliseksi siitä kun kansa on ominpäin alkanut pukujaan yhdenmukaistuttaa, vai onko pelko siitä, että nämä yhdenmukaiset puvut tekevät vallankumouksen ja vievät leivän herra pääministeriltä? Jos näin on asianlaita, niin täytyy sanoa, että naurettavaa ja samassa kysyä: missä on nyt hallituksen arvovalta, ja arvovaltainen turva.

Mitähän tykkäävät herrat pää-Kivimäki, ja puserolain imettäjä Erkko siitä, jos sattuisimme tulemaan vaikkapa kirkkoon saman mallisessa bonksjuunissa ja silkkipytyssä, kun on näillä paitalakimestareillakin. Varmaankin meitä sakotettaisiin näiden arvon herrojen pukuapinoimisesta, mutta jos noin niinkuin sattumalta laittaisimme siihen silkkipyttyyn jonkun rappariveljeskunnan merkin, niin tu kin meitä silloin sakotettaisiin, ja jos vielä puljuttaisimme kansaa ja ohjaisimme heitä mystillisiin kellarikokouksiin tutkimaan pääkallon saumoja, silloin me varmasti saisimme kantaa minkälaista pukua tahansa.

Ja siitä — jos hallitusherrat pelkäävät puserovallankumousta, — saa olla huoletta. Puku ei tappele, se on mies; hyvin tappeli ennen punakaartilainenkin vaikka ei ollut aina paitaakaan päällä puserosta puhettakaan.

Tällaisesta hallituksen puserokauhuhulluudesta voi tehdä monenmoisia johtopäätöksiä. Ensiksi herrat pelkäävät puserojen tähden menettävän arvovaltansa. Toiseksi hallitus on kateellinen, kun kansa astui herrojen liikavarpaille, lähtiessään itse yhdenmukaistuttamaan puseroja, ennen kuin hidasjärkinen hallitus ehti antaa esityksen. Kolmanneksi he pelkäävät kaikkea suunnitelmallista yhdenmukaistuttamista.

Näitä päätelmiä voisi jatkaa vallan loppumattomiin. Mutta yksi johtopäätös on selvä: Suomessa ei ole vielä kylliksi paitalakeja, joten niitä pitää olla niin paljon, että herrat sotkeutuvat itse nii-

(Jatk. siv. 4.)

VIIKON UUTISIA

Ylläolevalla otsikolla tulee »Herää Suomi» joka numerossaan julkaisemaan lyhyen yhteenvedon viikon tärkeimmistä tapahtumista kotimaassa ja ulkomailla. Leikkaamalla ja säilyttämällä ne, voi lukija vuoden loppuun mennessä muodostaa itselleen hyvän h a k e m i s t o n, joka antaa hänelle suppean yleiskuvan yleisten asioiden kulusta koko vuoden aikana.

KOTIMAA.

17. 3. Valtion puhelinverkoston laajentamiseen on tarkoitus ottaa 7 milj. kruunun laina.

*

17. 3. Hankkijan varastorakennus Malmilla on palanut. Vahingot 5 milj. mk.

*

18. 3. Viron hallitus jatkaa pakkotoimenpiteitä Vapaussotureita vastaan. Suunnitellut vaalit siirrettänee, kaiketi kansanvallan ja vapauden suojaamiseksi.

*

18. 3. Hallitus on laatinut puserolakiesityksen, jolla poliittisten tunnusmerkkien käyttö kielletään mm. yleisissä kokouksissa, julkisissa kulkueissa ja julkista tehtävää suoritettaessa.

*

19. 3. Munien vienti Saksaan rajoittunee puoleen entisestään

*

20. 3. Painin heimo-ottelussa Suomen, Viron ja Unkarin välillä voitti Suomi kaikki sarjat.

*

16. 3. Hallitus on suunnitellut Etelä-Suomen kaukopuhelinyhtiön ym. puhelinlaitteiden ostamista valtiolle. Siihen tarvitaan 70 milj. Smk.

*

16. 3. Kansanpuolueen valitsijat ovat julkaisseet vastalauseen siitä, että puolueen edustajaehdokkaat ovat vaatineet rautatierakennusohjelman lykkäämistä yli vaalien.

*

15. 3. Espanjan vasemmisto peräytyy lakkotaistelussaan kieltäen julkisesti poliittiset lakot.

*

16. 3. Suitian kartano Siuntiossa on eduskunnan päätöksellä luovutettu Vapaussodan Invaliidien Liitolle invaliidien lepokodiksi.

*

17. 3. Tasavallan presidentti vahvisti hallituksen eduskuntaesityksen, jossa voin tukkuhinnaksi on tarkoitettu vahvistaa 24 mk. kilo ja margariinituotteille veroa 6 mk. kilo.

*

17. 3. Viron ulkoministeri Seljamaa on ollut vierailulla maassamme

*

21. 3. Viime vuonna myytiin maassamme pakkohuutokaupalla 4,267 maatilaa.

*

21. 3. Kruununvouti Grönforsin tileissä on havaittu olevan moniin satoihin tuhansiin nouseva vajaus

*

21. 3 Viron tapaukset kelpaavat meille esikuviksi. Eduskunnassa on Tanner vaatinut hallitusta tekemään virkamiehistön puhdistuksen. Samoin vaati hän sitä suojeluskuntien ja armeijan keskuudessa.

*

21. 3. Juutalainen tohtori Hoffmann on saapunut maahamme luennoimaan Palestiinasta ja sionismista?

*

21. 3. Parisin vakoilujärjestö on osoittautunut erittäin vaaralliseksi. 16 henkilöä on pidätetty.

*

21. 3. Unkarin ja Tshekkoslovakian välit ovat paranemassa, Budapestissä ei enää pidetä välttämättömänä Trianonin rauhansopimuksen tarkistamisen joudutamista.

*

21. 3. Amerikan autoteollisuudessa on 100,000 miestä valmiina lakkoon.

*

21. 3. Kruununvouti Pajarin kavallukset nousevat 875,000 markkaan.

*

21. 3. Karkun pitäjän Huidan kylässä on puukotettu henkihieveriin Anselm Koskinen niminen mies ja P. Mäkinen huonoon tilaan. Väkijuomilla oli osuutensa puukotuksessa.

Eikö esimerkki peloita?

Meidän puoluelehdistömme ja puoluejohtajamme ovat olleet suuresti innoissaan niistä rohkeista otteista, joihin veljeskansamme Viron hallitus on ryhtynyt vapaussoturien liittoa vastaan "kansanvallan" turvaamiseksi. Kaikilla näkyvät sormet syyhyävän, jokaisella olisi meilläkin halu koettaa oikein voimakeinoilla päästä valtaan ja kunniaan muka kansanvallan ja vapauden nimessä. Ilman muuta ollaan valmiit asettumaan Viron vapaussotureita vastaan, ollaan valmiit tuomitsemaan heidän toimintansa, vaikkei olla millään tavalla tietoisia siitä työstä, mitä nämä suorittavat. Viron hallituksen toimenpiteet, vaikka ne olisivat miten väkivaltaisia ja lainvastaisia tahansa, ollaan valmiit hyväksymään, vieläpä suositellaan niitä meilläkin käytäntöön otettaviksi, huolimatta siitä, että ne ovat kaikkea muuta, kuin kansanvallan mallin mukaisia.

Uutiset ovat kertoneet, että Viron hallitus ei ole voinut esittää pienintäkään todistusta, että vapaussotureilla olisi ollut vallankaappausaikeita. Riigivanem Pätsinkin äskeinen radiopuhe siinä suhteessa oli aivan avuton. Hän ei voinut tuoda esille mitään, joka olisi todistanut vallankaappausaikeiden olemassaolon. Hän vain oli pakotettu nytkin tyytymään väitteisiin, että vapaussoturit haaveilivat vallankaappausaikeita. Eikä hän sitä edes yrittänytkään todistaa, ellei siksi tahdota katsoa sitä seikkaa, että riigivanem sanoi vapaussoturien joukossa olevan entisiä kommunisteja ja että eräs Viron lähettiläs Tallinnaan tullessaan ensin kävi vapaussoturien päämajassa, ennenkuin meni ministeriöön. Mutta nämähän osoittavat vain, että vapaussoturien epäitsekkäät pyrkimykset olivat jo saaneet sangen voimakkaan jalansijan itse kansassa. Kenraali Laidoner sanomalehtimiehille antamassaan haastattelussa tunnusti, että vapaussoturien presidenttiehdokas kenraali Larka oli aivan viaton niistä kaappaussuunnitelmista, joita on mainittu vapaussoturien havitelleen.

Myöhemmät uutiset ovat selvästi tuoneet ilmi, että vapaussoturit olivat aivan viattomia syytteisiin. Onpa meidän Helsingin Sanomatkin nyt jo tässä vaiheessa tosin epäsuorasti toisen henkilön kautta tuonut julki sen ajatuksen, että vapaussoturit olivat viattomia.

Radikaaliset ja väkivaltatoimenpiteet, joihin Viron hallitus on ryhtynyt, jatkuvat. Suojeluskuntien päällystö suurelta osalta uusitaan, vieläpä niin perusteellisesti, ettei suojeluskunta pysty olemaan täysin toimintakykyinen yhteen vuoteen. Samanlainen puhdistus käy armeijassa. Virkamiehistä on suuri osa jo eroitettu ja jatkuvasti tullaan heitä eroittamaan. Tässä sopinee mainita, että Helsingin Sanomat kertoi suurena makupalana muka Viron hallituksen hyväksi, että valtiopankista oli eroitettu eräs virkamies siksi, että oli paljastanut vapaussotureille eräitä rötöksiä, mitä valtiopankissa oli tehty. Voidaanko vielä pitemmälle mennä sokeudessa.

Kylmästi punniten aiheeksi Viron hallituksen väkivaltaotteisiin jää vain se, että pelättiin vastapuolen ryhtyvän samanlaisiin tekoihin ja Viron hallitus tahtoi ennättää ensiksi ja siinä onnistuikin. Mutta tilanne, missä tämä kaikki tapahtui, ei millään tavalla ole mairitteleva Viron hallitukselle. Vapaussotureilla oli paraikaa suoritettavissa presidentin esivaaleissa valtava enemmistö takanaan ja oli todennäköistä, että he vaalien kautta olisivat päässeet täysin laillista tietä valtaan. Tämän tilanteen estämiseksi ryhtyi Viron hallitus vastatoimenpiteisiin ja osittain lainvastaisesti, se näki vallan siirtyvän käsistään, sillä ei ollut enää muuta keinoa jälellä, jos mieli pysyä satulassa.

Viimeiset uutiset ovat tienneet kertoa, että presidentin ja riigikogun vaalit on päätetty lykätä ja mikä oudoksuttavinta, vasta viime tammikuussa pidettyjen kunnallisvaalien tulos ei tyydytä nykyisiä vallanpitäjiä, vaan vapaussoturit poistetaan kuntien valtuustoista.

Nämä ovat jo toimenpiteitä, joitten pitäisi osoittaa kaikille, että kansan tahtoa ei Virossa kysytä, vaan siellä määräävät asioitten kulun Viron hallitus ja oikeastaan Päts ja Laidoner. Kansa saa luvan totella. Ihmetellä täytyy, että Viron vapaussoturien suuret kannattajajoukot ovat kaikesta huolimatta säilyttäneet rauhallisuutensa. Tämän selitetään johtuvan siitä, että vapaussoturit ovat niin lamautuneita, etteivät pysty vastustamaan hallituksen toimenpiteitä. Oikeampi tulkinta kumminkin lienee niin, että Viron vapautta rakastava kansa ja laillisiin keinoihin luottavat vapaussoturit uskovat asiansa oikeuteen sekä järjestykseen tottuneina säilyttävät maltillisuutensa ja rauhallisuutensa koettelemuksenkin hetkinä. Mallikelpoinen todistus kurista.

Meidän puolueittemme suhtautuminen Viron hallituksen rohkeisiin diktatuuriotteisiin tuntuu oudolta. Kaikki ne, jotka uskottelevat olevansa kansanvallan kannattajia, ihailevat näitä Pätsin ja Laidonerin otteita, vaikkei kukaan voine tosissaan väittää, että niissä kuvastuisi Viron kansan tahto, vaan päin vastoin kaikki tosiseikat puhuvat toiseen suuntaan. Tekee mieli tosiaankin kysyä, eikö Viron esimerkki peloita meikäläisiä puoluemiehiä ja kansanvallan ajajia.

Meille heimokansamme kohtalot eivät luonnollisesti ole samantekeviä. On ymmärrettävä, että täälläkin jokainen tahtoo muodostaa kannan Viron tapahtumista. Mutta pääasiahan tässä ei saa olla toisen tai toisen puolen voitto, vaan Viron kansan onni ja menestys. Takaako se 15-vuotinen tähän saakka tulokseton kokeilu, minkä vallassa oleva järjestelmä ja puolueet Viron itsenäisyyden aikana ovat maassa suorittaneet, Viron kansalle hyvinvoinnin ja kansan tahdon toteutumisen paremmin kuin ne uudet virtaukset, joita vapaussoturien liitto ajaa ja jotka sangen voimakkaasti kuvastuvat liiton ohjelmassa, saanemme aivan lähitulevaisuudessa nähdä.

Jäämme mielenkiinnolla seuraamaan tapausten kehitystä Virossa.

21. 3. Kauppaneuvottelumme Saksan kanssa ovat kehittyneet siihen vaiheeseen, että ne uhkaavat keskeytyä.

*

ULKOMAAT.

15. 3. Dynamiittiräjähdys San Salvadorissa on surmannut 250 ihmistä.

*

16. 3. Riigivanem Päts Virossa on pitänyt puheen, jossa otaksuttiin tuotavan todistuksia Vapaussoturien vallankaappausaikeista, mutta puhe todisti täydelleen, ettei hallituksella ollut minkäänlaisia todisteita väitteilleen.

*

16. 3. Mieliala Virossa on rauhtaton, Päts yrittää päästä yhteyteen Larkan kanssa, mutta tuloksetta.

*

17. 3. Italian Mussolini, Itävallan Dollfuss ja Unkarin Gömbös ovat tänään tehneet sopimuksen Roomassa.

*

17. 3. Japani varoittaa Venäjää tämän tekemien luvattomien lentovierailujen johdosta Mandshukuossa

*

17. 3. Amerikassa on syntymässä uusia työtaisteluja.

*

19. 3. Kenraali Laidoner joutunee luopumaan riigivanem-ehdokkuudesta.

*

20. 3. Viron riigivaneman ja riigikogun vaalit on lykätty niin kauaksi kuin suojelustilaa kestää.

*

20. 3. Italian, Itävallan ja Unkarin sopimukset ovat herättäneet Lontoossa myötätuntoa.

*

20. 3. Japani vaatettaa Aasian ja Afrikan köyhät alkuasukkaat, Englanti maailman varakkaat maat. Nyt valmistautuu Japani valtaamaan nämäkin markkinat.

*

21. 3. Riigivaneman ja riigikogun vaalien lykkäysasetus on julkaistu. Viron kunnallislakeja on myös muutettu.

KANSALLISEN KULTTUURIMME KUVASTIN.

Todellista isänmaallisuutta kehitämme muistamalla esi-isiemme kulttuuria rakentavaa työtä ja sen tuloksia. — Kuluvan vuoden aikana tulee "Herää Suomi" joka numerossaan ylläolevalla otsikolla julkaisemaan sanottuun päämäärään tähtääviä kirjoituksia. Kehoitamme kansallista kulttuuriamme harrastavia henkilöitä, jotka voivat asettaa käytettäväksemme tarkoitusta varten sopivaa, todellisesti arvokasta historian, uskonnon, tieteen, taiteen, tekniikan, perintätapojen ym. aloilta, ottamaan yhteyttä toimitukseemme.

Olemme lainanneet seuraavan kappaleen E. Juveliuksen teoksasta *»Suomen Kansan Aikakirjat»*.

NUIJASOTA. MARSKIN ASEMA LUJITTUU.

Tällävälin Klaus Fleming lujitti monella tapaa omaa asemaansa Suomessa. Paitsi sitä, että kuningas oli antanut hänelle uusia valtuuksia, hän oli myös voittanut puolelleen Suomen aateliston. Kun Söderköpingin valtiopäivillä oli ollut vain vähän suomalaisia, toimitettiin tänne lähetystö, jonka johtajana oli suomalainen *Kaarlo Henrikinpoika Horn*, ilmoittamaan säätyjen päätöksistä suomalaisille sekä vaatimaan heidän yhtymistään niihin. Jo ennen tätä Klaus Fleming oli esittänyt nämä päätökset kansalle Turun raastuvassa marraskuun lopulla 1595 ja väittänyt ne kokonaan sopimattomiksi ja laittomiksi. Nyt hän sai Suomen aateliston helmikuun alussa 1596 hyväksymään monipäiväisten neuvottelujen jälkeen vastauskirjelmän, jossa se selitti pysyvänsä Ruotsin laissa ja uskonnossa, jotka kuningaskin oli vahvistanut, noudattavansa herttuan ja valtaneuvoston käskyjä, siinä mikä oli kohtuullista, sekä Söderköpingin päätöksiin nähden tahtovansa olla samalla kannalla kuin Ruotsin säädyt — mutta jättivät tämän asian kuitenkin kuninkaan ratkaistavaksi. Kun oli varmaa, että kuningas tulisi hylkäämään nämä valtiopäiväpäätökset, merkitsi Suomen aateliston kanta siis itse asiassa poikkeamista Ruotsin säätyjen kannasta. Ja tästä alkaen Suomen aatelisto astuikin omia teitään, pysyi horjumattoman uskollisena Sigismundille ja taisteli vereen ja henkeen hänen puolestaan.

Mistä johtui tämä Suomen aateliston itsenäinen kanta? Miksi se ei yhtynyt Ruotsin säätyihin?

Etsiessämme vastausta näihin kysymyksiin, on meidän muistettava, että 1500-luvun loppupuolella Suomenkin aatelisto oli voimistunut, samoinkuin Ruotsin, ja saavuttanut monia uusia etuoikeuksia sekä myös vaurastunut. Tämä jo oli kohottanut sen itseluntoa. Mutta lisäksi vielä Suomen aatelisto oli tänä aikana näytellyt aivan erikoisen huomattavaa osaa valtakunnassa: pitkällisissä sodissa sillä oli ollut johtoasema, kuten olemme nähneet. Tämä vaikutti, että se tunsi tehneensä enemmän valtakunnan hyväksi kuin Ruotsin aatelisto eikä siksi ollut halukas olemaan sen käskettävänä. Sota oli myös liittänyt Suomen aateliset lähemmäksi toisiaan ja lujittanut heidän keskinäistä yhteenkuuluvaisuuttaan, mikä jo monista syistä oli läheinen. Suomen maantieteellinen asema, suomalainen kansallisuus ja Suomen historialliset olot puhuivat kaikki tällaisen yhteenliittymisen puolesta ja helpottivat Suomen aateliston muodostumista omaksi erikoiseksi ryhmäksi Ruotsin aateliston rinnalla. Kun Suomen aatelistolla lisäksi vielä oli johtajanaan Klaus Fleming, joka oli valtakunnan huomatuimpia ja myös pystyvimpiä miehiä, on ymmärrettävää, ettei se suostunut vain kulkemaan Ruotsin aateliston vanavedessä. — Muuten on muistettava, etetä osa Ruotsin suuraatelistoa jäi myös uskolliseksi Sigismundille.

Klaus Flemingin asema vahvistui päivä päivältä. Suomen aatelisto liittyi yhä lähemmin häneen. Hän keräsi myös sotaväkeä ja piti sitä linnaleirissä herttuan uusista vapautuslupauksista huolimatta. Ja herttuankin täytyi myöntää, että hän oli voimaton. »Havaitsemme selvästi» — herttua kirjoitti heinäkuussa 1596 valtaneuvostolle —, »että kirjeitämme ja käskyjämme ei pidetä siinä maakunnassa (s.o. Suomessa) missään arvossa, vaan kukin tekee oman mielensä mukaan. Sen takia emme ole voineet antaa heille juuri minkäänlaista vastausta, vaan olemme neuvoneet heille kärsimistä, kunnes olemme tarkkaan päättäneet, millä tavalla voimme heille antaa lohdutusta. Armollinen pyyntömme on siksi, että ajattelette, millä tapaa voidaan heitä auttaa, niin ettei heidän äärettömistä ja viheliäisistä valituksistaan kerääntyisi päällemme ajallinen ja iankaikkinen rangaistus.»

Klaus Fleming ei vain ollut tottelematta Kaarle-herttuaa, vaan hän otatti kiinni ja panetti vankeuteen niitä, jotka kävivät valittamassa herttualle hätäänsä.

Rupesipa Klaus Fleming vielä tukemaan kuningasta hänen katolisuuspyrkimyksissään. Viimeisissä suurissa valtakunnankokouksissa, Upsalan ja Söderköpingin, oli päätetty poistaa jumalanpalveluksesta useita katolisia menoja. Kun suomalaiset eivät kuitenkaan tahtoneet luopua niistä, peläten seurauksena tästä luopumisesta olevan kato- ja nälkävuosia, koettivat Klaus Fleming ja hänen katolismieliset ystävänsä käyttää hyväkseen tätä kansan mielialaa. Niinpä Klaus Fleming kutsui syysk. 8 p:nä 1596 Turussa pidettyjen syysmarkkinoitten aikana sekä hengenmiehet että maallikot kokoon keskustelemaan näistä asioista.

»Pyysivät muutamat aateliset minuakin sinne seuraamaan» — näin *Kaskisten* herra Klaus Fleming kertoo —» ja minä lähdin. Paikalle tultuamme löysimme Flemingin kiivaasti kiistelevän papiston kanssa niistä kirkonmenoista, jotka oli Upsalan kokouksen käskystä hylätty. Hän oli tuonut mukanaan asian todistajaksi ja ikäänkuin arviomieheksi erään häijyn ja taitamattoman miehen, nimeltään Abraham Melkiorinpoika. Tämä oli yksissä neuvoin Flemingin kanssa tuonut sisälle joukon juopuneita roikaleita, jotka riitaa rakensivat pappien kanssa kirkonmenoista. Ja vielä kovemmin pappeja ahdistaakseen Fleming toi esiin kuninkaan lähettämän kirjeen, jonka hän sitten selittää mutkallisesti ja silminnähtävästi väärin oman asiansa puolustukseksi. Kuningas oli näet kirjoittanut, ettei hän ollut käskenyt lisätä eikä vähentää kirkon menoja, vaan jättänyt sen asian heidän omaan valtaansa, kehoittaen heitä vain sovintoon ja uskollisuuteen. Näitä Fleming kääntää suomeksi täten: Kuningas ei ole käskenyt Upsalan kokouksessa vähentää noita tavaksi tulleita kirkon menoja; ja jos jotakin täällä (Suomessa) jo olisikin muutettu, hän sallii, että ne peräytetään ja pidetään entiseen tapaansa. Kun nyt piispa pyysi saada kuninkaan kirjeen kapioidakseen, Fleming siihen suullansa suostui, vaan teollansa esti eikä näyttänyt kenellekään kirjettä. Mutta minä ja veljeni, nähdessämme kuinka papistoa pidettiin pahasti vastoin kuninkaan käskyä, kuinka talonpoikia yllytettiin pappeja vastaan ja kuinka sisälle tuotiin tyhmiä ja hurjapäisiä puhumaan röyhkeästi uskon asioista, emme voineet olla suuttumukselta sekaantumatta asiaan. Sanoimme sopimattomaksi sitä, että sielunpaimeniamme ja oppi-isiämme sillä tavalla kohdeltiin ja yhä useampia kiihoetettiin heitä vastaan. Jo oli kuulunut, että muutamat hävyttömät olivat juljenneet tehdä papeille väkivaltaa pyhässä ja rauhoitetussa paikassa heittäen heitä ulos kirkkopihasta yli muurin. Jos nyt tähän törkeyteen tulisi lisäksi hallitusmiesten johdatus, niin mikä lopulta olisikaan turmiotöiden loppu, mikä rosvojen määrä? Tällaisia tekoja pitäisi kovuudella rangaista eikä semmoisiin uudestaan kehoittaa ja rohkaista.

Näihin sanoihimme Fleming vastasi ensin vähän jyrkästi, mutta sitten saataakseen papiston rahvaan pilkan esineeksi ja tehdäkseen koko asian naurettavaksi, hän lisäksi sanoi, ettei hän tietänyt siihen asiaan muuta apua kuin että samat miehet, jotka oli kirkkopihasta heitetty ulos, heitettäisiin samaa tietä ja vielä lujemmin takaisin. Kun hänen seuralaisensa remahtivat siitä nauruun, lähdimme me pois.»

Suomen kansa valitti katkerasti Flemingin ankaruutta ja hänen huoviensa väkivaltaista esiintymistä. Erikoisen suureksi tuli tyytymättömyys *Pohjanmaalla*, missä kansa vanhastaan oli ollut vapautettu huovien majoituksesta. Kun nyt Fleming sijoitti ratsumiestensä linnaleirin tännekin, oli mitta täysi. Suomessa oli muodostunut sellainen tapa huovien palkan suorituksessa, että nämä itse kiersivät talonpoikien luona kantamassa ylläpitonsa. Siten jäi rahvas riippuvaksi huovien mielivallasta. »Meillä ei ole koti- eikä talorauhaa», valittivat he, »vaan kohdellaan meitä surkeasti lyönneillä ja iskuilla, niin että toiset makaavat kuoliaiksi lyötyinä teillä, toiset ovat omassa kodissaan tulleet niin piestyiksi, ettei heistä milloinkaan tule enää kunnon miehiä». Nämä huovit, jotka näin käyttäytyivät, eivät olleet milloinkaan ottaneet osaa mihinkään sotaretkeen, vaan olivat vasta juuri riisuneet hevosensa sontakärryjen edestä, ja kansa sanoikin heitä siksi »sontaryttäreiksi».

Mitään apua ei talonpoikaraukoilla ollut odotettavana Flemingin voudeilta. Nämä tekivät, minkä voivat hankkiakseen hyvät päivät talonpojan kustannuksella. Valitettiinkin, että »kun vouti oli ollut vuoden virassaan, pitää hänellä ollut suuret kartanot, hevoset, laivat, kivitalot kaupungeissa, hopeakannut ja hopeatuopit ja talot täynnä ruokatavaroita, vaikka kruunun linnat ja kuninkaan kartanot ovat autioita. Heidän vaimonsa käyvät puettuina mitä kallisarvoisimpiin vaatteisiin, ja he itse komeissa nahkavuorisissa puvuissa, kun he tahtovat peloittaa talonpoikia ja ottaa heidän turkiksensa halpaan hintaan, — muutamat ilmaiseksikin. Mutta kun he saapuvat kuninkaan luo, niin tulevat he niin viattomina ja paikatuissa vaatteissa, ja äskenmainituilla turkistavaroilla hankkivat he itselleen ystäviä, jotka puolustavat heidän huonoja asioitaan.»

Flemingin julmuuksista kertoo Kaarle-herttuan avioton poika Kaarle Kaarlenpoika Gyllenhjelm seuraavan kamalan jutun Arbogan valtiopäiviltä: »Näiden valtiopäivien aikana tuli Pohjanmaalta mies, nuori ja voimakas henkilö, joka oli uhannut vanhalle Flemingille lähte-

(Jatk. siv. 3.)

PERUSAJATUS 9.

Rahatalous on niinikään alistettava valtakunnan kokonaisuuden palvelijaksi.

Demokratian itsemurha?

(Jatk. siv. 1.)

demokratian toteuttamisesta tule mitään muuta kuin »pakko kovina aikoina takaaskeleihin», siis joutuminen eräänlaiseen heiluntatilaan »hyvien aikojen» mahdollisimman liberaalisen demokratian ja »huonojen aikojen» puol'autokraattisen harvainvallan välillä.

Tämän kansakunnan poliittisen kasvatuksen oleellisimpia osia on poliittisten johtajien kouluutus. Jokaisella avokatseiselle kansalaiselle on selvää, että johtajaperiaate, johon kuuluu määrätyn käsky- ja toimivallan suominen eräiile henkilöille sekä vastaavan vastuuvelvollisuuden asettaminen heille, on voimassa kaikessa inhimillisessä toiminnassa ja että n.s. enemmistöpäätöksien käyttäminen tuottaa asiaratkaisuja tehdessä tavallisesti huonoja tuloksia ja voidaan niillä korkeintaan ratkaista eräiden johtavien henkilöiden asettelu tehtäviinsä. Mutta nämäkin johtajat ovat kouluutettavat ja siihen kouluutuksen sopii korporatiivisen valtion työ- ja ammattiedustuslaitos verrattomasti paremmin kuin meillä nykyään käytännössä oleva kansanedustuslaitoksemme. Työ- ja ammattiedustuksen useissa edustusasteissa johtajat tulevat pitkäaikaisen persoonallisen kosketuksen kautta asioita ymmärtävien työtoveriensa kanssa epäilemättä paremmin seulotuiksi ja punnituiksi kuin nykyisessä vaaliagitatiosysteemissä. Senvuoksi tällainen työ- ja ammattieduskunta tulee varmasti olemaan parempi luovan työn tekijä kansakunnan taloudellisessa ja poliittisessa kehityksessä kuin nykyinen parlamenttaarinen eduskuntamme. Tässä suhteessa on vielä huomattava se seikka, että kansakuntaa kokonaisuudessaan ei voida ajatella oman kehityksensä eteenpäinviejänä, sillä sellaiseen tarvitaan aktiivisia eteenpäin tähtäävää ajattelijaa ja johtajaominaisuuksia, kun taas kansakunta kokonaisuudessaan on vanhoillista ja passiivista edustaen vanhoissa muodoissa pysymistä. Näin ollen kaikki eteenpäinmeno jää kansakunnan aktiivisesti ajattelevan kehityksessä eteenpyrkivän vähemmistön tehtäväksi. Kansakunnan enemmistön tehtäväksi jää eräänlainen passiivisen tarkistuksen harjoittaminen siitä, että sen kehitystä johdetaan oikeaan suuntaan. Kun nyt ajattelemme sitä monesti todettua seikkaa, että yleisellä ja yhtäläisellä äänioikeudella valittu eduskunta on kansakunnan peilikuva, eli kansakunta pienoiskoossa, niin on itsestään selvää, että tällaisella eduskunnalla on suurin piirtein katsottuna kansakunnan edut ja viat. Tästä johtuu se nykyään selvästi todettavissa oleva tosiasia, että eduskunta ei ole kykenevä viemään kansakunnan kehitystä eteenpäin, ei varsinkaan nykyisenä aikana, jolloin kaikki arvot ovat joutuneet uudelleen punnittaviksi.

Edelläesitetystä käyneekin jo pääpiirteissään selville, miten kansakunnan on mahdollista saada työhön ja kansallisen kehityksen eteenpäin viemiseen kykenevä hallitseva kerros. Se tapahtuu ensiksikin kansakunnan poliittisen peruskouluutuksen toteuttamisella; ja toiseksi saattamalla kansakunta kokonaisuudessaan aktiiviseen poliittiseen toimintaan koko kansakunnan käsittävässä työ- ja ammattiedustuksessa, jossa johtovaltaan oikeutetut ja vastuuseen velvoitetut johtajapersoonallisuudet kouluutetaan ja seulotaan. Tämän hallitsevan kerroksen tuntuman säilymisen kansaan taas takaa se seikka, että johtajapersoonallisuudet tulevat läpikäymään kaikki työ- ja ammattiedustuksen asteet alimmasta ylimpään asti ja siinä ainaisen välittömän vastuuvelvollisuuden alaisina mitä läheisimpään tekemisiin kansakunnan kaikkien jäsenten kanssa.

Ts.

Sanomalehdistön kiroissa.

Aikakautemme on tiettävästi korkean sivistyksen, tieteiden ja taiteiden kukoistuksen aikakautta. Valtiomme avustuksella toimii paljon kansalaisiamme kasvattavia oppikouluja. Valtakuntamem hyvinvointi, mikäli tietopuolinen sivistys siinä ylimalkaan voisi olla avuksi, pitäisi olla turvattu. Tuo kehuttu sivistyksemme paljastuu kuitenkin pian pintapuoliseksi itsekkyydeksi ja kansamme näkemyksiä orjuuttavaksi kahleeksi, jos asiallisuutta etsiskellan tutkii esimerkiksi päivälehtiemme palstoja. Tarkastelee mitä esimerkiksi Uusi Suomi ja Helsingin Sanomat viime numeroissaan kirjoittavat Viron äskeisistä tapahtumista. Vertailemalla niiden kirjoituksia toisiinsa täytyy jokaisen myöntää, että toinen tai toinen niistä häikäilemättömästi valehtelee. Johtavat päivälehtemme ovat jo sortuneet niin syvälle sokeudessaan, että kaikki tapahtumat koitetaan kääntää omaksi keppihevosekseen ja toisin ajattelevien lannistamiseksi. Asiallisuus saa siinä kainosti väistyä syrjään. Mitä seurauksia tuollainen vihan kylväminen lopuksi tuo tullessaan sen pitäisi olla jokaiselle kansalaisellemme selviö. Valitettavasti eivät kansalaisemme ole tilaisuudessa tarkistamaan lehtiemme tiedoitusten asiallisuutta, vaan niiden kylvämä viha leviää päihdyttävänä huumauksena ja nostattaa kansalaiset toisiaan vastaan.

Eräs loistavimpia tosiasioiden vääristelyjä oli Sos.-demokraatin t.k. 21 p. pääkirjoitus *"korpporatiivinen valtio"*. Artikkelin kirjoittaja ei kaikesta päättäen ole vähimmässäkään määrässä perillä ainakaan siitä korpporatiivisesta valtiosta, mikä nyt Italiassa talouselämää johtaa, mutta kuitenkin on valmis sen avulla puolustelemaan maamme sos. demokraattien kykenemättömyyttä tuoda muutosta nykyisiin luhistuneihin oloihin ja toisaalta käyttääkseen korpporativismia vastustajainsa parjaamiseen.

Korpporativismi olisi tuomittava, koska se yrittää poistaa luokkaeroavaisuuksia. Luokkaeroavaisuuksien poistamisen tulisi näet olla sos.-dem. yksinoikeutettu aia. Siihen eivät saisi muut sotkeutua. Sos.-dem. mukaan voi ne poistaa *hävittämällä muka niiden varsinaisen syyn, nimittäin kapitalismin*. Miksi ei sitten sos.-demot ole sitä kapitalismia hävittäneet? Sopisi aloittaa esimerkiksi Elannon ja O.T.K. ja niiden jäsenliikkeiden hävittämisellä. Mutta kuinka kävisi sitten koko sos.-dem. toiminnan, jos tuo sen toiminnan kapitalistinen selkäranka murtuisi. Teollisuudessa eivät sos.-demojen johtajat pyrikkään kapitalismia hävittämään, vaan päinvastoin on sen kokoaminen heille kaikki kaikessa ja käyttävät siihen työläislaumoja astuinlautanaan.

Korpporativismi ei liioin pyri kapitalismia hävittämään, vaan se luopi sellaisen talousjärjestelmän, että tuota talouselämälle välttämätöntä kapitaalia voidaan käyttää mahdollisimman vähän itsekkäästi s.o. kokonaisuuden edun vastaisesti. Toisin sanoen: Korpporatismi saattaa kaikkien kansalaisten työn oikeaan arvoonsa ja *sen kautta kykenee myöskin tasoittamaan luokkaeroavaisuudet*. Pystyy siis tekemään sen, mihin sos. dem. suurista lupauksistaan huolimatta ei milloinkaan kykene.

"Viattomat talousneuvostot", jollaisia sos.dem. mukaan on kansanvaltaisissa maissa ja jotka ovat perustetut yksityisiä tuotteita ja yksityisiä teollisuuksia varten, olisivat muka paikallaan. — Siinä voi suomalainen työmies nähdä sos.dem. oikeat kasvot. Jos korpporatio on muodostettu yksityisen etupyyteitä valvomaan, niin silloin sitä sanotaan viattomaksi talousneuvostoksi ja silloin maassa tietysti hallitsee tuo kovasti uskoteltu kansanvalta, mutta jos korpporatiot ovat muodostetut kokonaisuuden etua valvomaan, kuten esim. Italiassa, niin silloin se olisi diktatuuria.

Suurimman karhunpalveluksen tekee sos.dem. pääartikkelin tekijä lehdelleen kirjoittaessaan:

> *"Tällaista on fascistinen keinottelu korpporatiivisella valtiolla, mitä keinottelua meillä on ikl:n taholta ryhdytty harjoittamaan."*

Sen kautta näyttää artikkelin kirjoittaja sotkeutuneen asiaan, josta hän ei mitään tiedä. Totuus on nimittäin se, että ikl ei ole vielä fascismia esittänyt missään muodossa, ei pää-äänenkannattajansa palstoilla eikä kokouksissaan, mutta nähtävästi ei pane pahakseen, jos tietämättömät kansalaisemme, kuten sos.demokraatit sellaista erehtyvät ikl:stä luulemaan.

Joutuu ihmettelemään, mistä oikein johtuu sanomalehtien itsekäs ja vääristelty asioiden selittely. Siihen lienevät osaltaan syypäitä sanomalehtien lukijat. Eräs tunnettu sanomalehtimiehemme mainitsi kerran esitelmässään: *"Sanomalehtimiehen täytyy kyetä tuomaan julki ajan vaahtoa, muutoin ei lukijapiiri lehteä kannata."* Kun intohimot, itsekkyys, viha monissa muodon kukoistavat kansalaistemme keskuudessa, niin niiden vaahto, mikä nyt on lehtimiehillemme tarpeellinen palvellakseen kannattajapiiriään, on myöskin sen mukaista. Vasta kun kansalaisemme oppivat halveksimaan sitä vaahtoa, jota päivälehtemme jatkuvasti jakavat, voidaan sanomalehtien toiminnassakin saada aikaan muutos. Sitten voi ajatella sanomalehtikamarienkin toteuttamista, nyt se on täysin ennenaikaista.

Ryhdy siis kansalainen, ennakkoluulottomasti seuraamaan uusien tuulien kuiskeita. Olomme ovat siksi perusteellisesti rappiolla, ettei kansakuntamme elämää enää voida pelastaa ylhäältäkäsin. Sitä ei pysty tekemään hallitus, ei eduskunta, ei sanomalehdistömme. Kansalaistemme on herättävä ja sonnustauduttava uudelle taipaleelle. Sen kautta yksin voidaan luoda uusi yhteiskunta, uusi onnellisempi Suomi.

JÄRJESTÖN TYÖMAILTA

Hakaristiaate voimakkaassa nousussa Pohjanmaalla.

Taistelutoverit Oljemark ja Jansson Helsingistä ovat olleet jo pitemmän ajan Pohjanmaalla SKJ-aatteita levittämässä ja melko hyvillä tuloksilla. Heihin liittyi viime viikolla vielä lehtiv. Alfthan.

Kaikkialla, missä he ovat liikkuneet, on oltu heille erittäin myötämielisiä. Kansa alkaa vähitellen kyllästyä nykyiseen puoluekomentoon ja rupeaa etsimään totuutta. Pelkkä kansanvallan sana ei enää riitä, vaan siihen tarvitaan jo kansan tahdon toteuttamista käytännössä.

Mainitut vartijat ovat pitäneet kokouksia joka päivä eri paikoin Pohjanmaata.

Pietarsaaressa

oli viime perjantaina SKJ-kokous Palokunnan talolla ja oli se viimeistä sijaa myöten täynnä. Yleisö oli erittäin innostunut kuulemaansa.

Kokouksen jälkeen virinnyt keskustelu kesti sangen myöhään. Seuraavana päivänäkin tulivat paikkakuntalaiset tapaamaan vartijoitamme ja sellaiset, jotka olivat kokouksessa kuulleet, tulivat myöhemmin ostamaan hakaristimerkkejä ehdesiten tukeakseen työtämme.

Kokkolassa,

kaupungin ulkopuolella Jungsborgissa pidettiin viime lauantaina kokous ja oli siellä väkeä yli 100 henkeä, joka mielenkiinnolla kuunteli vartijaimme esityksiä. Keskustelussa ei kukaan tuonut mitään aatteitamme vastaan, vaan kaikki olivat sikäli myötämielisiä, että lupasivat ryhtyä työhön aatteittemme hyväksi.

Uusikaarlepyy

on kaupunki, jossa on vajaa tuhat asukasta, mutta viime maanantaina pidettyssä kokouksessa oli 140 henkeä läsnä, joten sangen huomattava prosentti asukkaista kunnioitti kokousta. Aatteemme täällä olivat vasta ensi kerran esillä. Siitä huolimatta saivat ne hyvän vastakaiun ja löysivät kiitollisen maaperän kaupungissa.

Vanhassa Vaasassa

oli viime tiistaina kokous. Täällä ovat aatteemme olleet jonkun aikaa jo vaikuttamassa, joten ei ollut niin suuri ihme, että kuulijoita oli talon täydeltä.

Se työ, mitä SKJ:n aatteiden merkeissä viime kahden kuukauden aikana on tehty Pohjanmaan rannikkoseuduilla on antanut verrattain hyvän tuloksen ja voimme olla iloisia siitä, että aatteillamme on voimakas kannatus yllämainituilla seuduilla.

Työmme Pohjanmaalla jatkuu ja tulee lähiaikoina suunnatuksi Seinäjoki—Oulun seuduille.

— **Huom.! S.K.J:n Torvisoittokunta** järjestää hauskan Perveillanvieton t.k. 25 päivänä klo 20 Piirihuoneustossa E. Makasiininkatu 6. Järjestömme jäsenet sekä tuttavat. Nyt Teillä on ensi sunnuntaina tilaisuus tulla viettämään rattoisaa iltaa oman orkesterimme soittaessa. Myöskin ohjelma on arvokas.

SKJ-toimintaa Turussa.

Turun alueen työ on toistaiseksi ollut jotenkin lamassa, mutta viime aikoina näyttää toiminta siellä jälleen päässeen vauhtiin. Muutamia muutoksia on toimeenpantu, ja uusi huoneusto on vuokrattu kaupungin keskustasta torin varrella. Turussa toimivien tovereittemme taisteluhenki on taasen mitä parhain, ja uudessa huoneustossa pidetyissä kokouksissa on käynyt runsaasti väkeä — usein huoneen täydeltä!

Erittäin ilahduttavaa on, että Turun huoneustossa on alkanut käydä IKL:läisiä, jotka ovat saaneet tarpeekseen »mustapaitojen loosissa» sovelletusta vapaamuurariperiaatteesta — sokea kuuliaisuus tuntemattomia johtajia kohtaan.

Rehellinen suomalainen ei voi koskaan hyväksyä muuta kuin — rehellistä peliä.

Turkulaiset toverit! Lannistumatonta ja itsepäistä mieltä tarvitaan taistelussamme.

»Ei voimalla, vaan alituisesti putoamalla kovertaa vesipisara kiven!»

— **SKJ:n 20-alue** järjesti viime sunnuntaina valistustilaisuuden Pakinkylän palokunnan talolla, jonne oli saapunut aika runsaasti kuulijoita, huolimatta, että sosdemoilla oli samanaikaisesti kokous työväentalolla. Tilaisuudessa puhuivat aluev. Murole, Kari ja Salovaara. Ilolla voimme todeta, että kuulijat seurasivat tarkasti esityksiä ja lausuivat tunnustuksen esiteltyjen aatteiden puolesta.

— **S.K.J:n Ompeluseura** järjestää taaskin illanvieton jäsenilleen sekä tuttavilleen. Myönnettävä on, että S.K.J:n ompeluseura on toimintatarmoista väkeä, ompelutöiden lomassa he valmistelevat illanviettoja ja oikein ohjelmallisia, joista on huvia ja hyötyä vanhoille sekä nuorille. Samalla he tekevät valistustyötä, sillä aina osa näistä juhlailloista omistetaan kansamme herättämiseen.

Toivomuksenaan lausuu ompeluseura, että taaskin ensi lauantaina S.K.J:n joukot ja tuttavat saapuisivat joukolla arvioimaan heidän toimintansa tuloksia. Saapumalla näihin illanviettoihin, annatte tunnustuksen heidän raskaalle, mutta rakkaalle työlleen.

Tapaamme siis S.K.J. kerhohuoneistossa lauantai-iltana.

Kotitalouden piiristä.

Kupari kotitalouden palveluksessa.

Meikäläisessäkin kotitaloudessa, sekä maaseudulla että kaupungeissa, käytetään kuparia eli vaskea monin tarkoituksiin. Siitähän valmistetaan eritoten kaikenlaisia keittoastioita, joiksi se verraten kovana metallina onkin sopivaa ja käyttökelpoista. Vastapuhdistettuna on kupari kiiltävää ja väriltään kauniin punertavaa, mutta kosteus ja ilma siinä olevine aineksineen tummentavat sen helposti ja nopeasti, joten sitä on usein hangattava. Tästä lieneekin johtunut, että ensiaikojen keittiöitten kauniin kiiltävät kupariastioitten rivit ovat käyneet harvinaisemmiksi ja sijalle on ilmestynyt emaljisekä varsinkin aluminiumastioita, jotka vaativat monin verroin vähemmän puhdistamistyötä. Kuparilla on joka tapauksessa kuitenkin hyviä suuriarvoisia etuja puolellaan. Se on taipuisaa, helposti taottavaa ja perin kestävää ainetta. Sen hyvää lämmön- ja sähkönjohtokykyä ei ole myöskään unohdettava. Viimemainitun ominaisuutensa vuoksi käytetäänkin sitä paljon sähkönjohtolankana.. Lisäksi on kupari sellaista metallia, joka ei hevin käytössä pilaannu, eikä puhdistettaessa helposti naarmuunnukaan. Lyhyesti sanottuna on kupari monessa suhteessa kestävämpää ja käyttöä silmälläpitäen edullisempaa kuin monet muut metallit. Hinnaltaan on kupari tuntuvasti kalliimpaa kuin esim. rauta. Tästäpä syystä ovatkin muuten kuparista valmistetuissa astioissa eräät vähemmän tärkeät osat, kuten esim. varret ja kädensijat, tinatusta raudasta tehtyjä.

Mitä erikoisesti kuparisiin keittoastioihin ja -välineihin tulee, niin ovat ne — keittiön kaunistuskyvystään huolimatta — eräissä suhteissa melko epämukavia. Ne ovat, kuten jo edellisestä on käynyt selville, vaikeat pitää puhtaina. Sitä paitsi on ennen kaikkea huolehdittava siitä, että kupariastiat ovat kunnollisesti tinatut. Sillä jos näet tinaus on joltakin kohtaa kulunut, joutuu kupari alttiiksi ilman vaikutukselle, jolloin kosteus ja ilmassa aina esiintyvä hiilihappo muodostavat kuparin pinnalle kuparihometta, mikä on kokoomukseltaan emäksistä kuparikarbonaattia. Tähän homeeseen vaikuttavat hapot, ja seurauksena silloin on, että myrkylliset kuparisuolat vapautuvat, aiheuttaen silloin tällöin esiintyviä, milloin lievempiä milloin taas vaikeampia *kuparimyrkytyksiä*. Ellei asianomainen astia ole kyllin huolellisesti tinattu, tulevat esim. keitetyt hedelmä- ja marjapuurot myrkyllisiksi.

Koska keittiön kupariastiarivistön täytyy kiiltää, suorastaan läikehtiä, on tämän vuoksi aivan välttämätöntä tuntea puhdistusaineet, joilla kuparin himmeys voidaan poistaa. Sangen yksinkertainen keino on piimän ja ruisjauhojen seos: tässä seoksessa oleva happo, siis etupäässä maitohappo, kykenee neutralisoimaan (tekemään tehottomaksi) emäksisen kuparihomeen. Edullisempaa ja vähemmän työtä vaativaa on kuparin puhdistaminen hyvillä ja tarkoituksenmukaisilla metallinkiilloitusaineilla, joita nykyisin on jo miltei kaikkialla saatavissa. Sellaisia kupariesineitä kuin nimikilpi, kirjelaatikko y.m. on paras kiilloittaa sitruunamehulla ja suolalla ynnä sen jälkeen perusteellisesti huuhdella vedellä sekä hangata puhtaalla, pehmeällä pyyhkeellä.

Kun kupari on hyvin puhdistettu ja kuivattu, saadaan siihen erikoisen kaunis kiilto, jos sitä hangataan liidusta ja vedestä valmistetulla tahtaalla. Puhdistustyössä ei saa käyttää terässäikeistä harjaa, sillä tällainen harja hankaa kuparia liiaksi, varsinkin ohuitten kuparipintojen ollessa kyseessä. Erikoisesti muistettakoon, että jos kuparikasarissa ruoka on palanut pohjaan tai muuten kovettunut, on parasta käyttää ensiksi soodavettä liuottimena.

Puhdistettakoonpa kupariastia edellämainituilla aineilla kuinka perusteellisesti tahansa, ei voi olla koskaan täysin varma siitä, että astian pinnoilta ja kaikista mahdollisista lokeroista olisi poistunut kuparihome tyyten, vaikka se olisi irtaantunutkin. Siksipä onkin välttämätöntä, että *kuparinen astia aina lopuksi huuhdotaan kiehuvalla vedellä ja kuivataan.* Koska keittoastioitten tinaus ruuissa löytyvien erilaisten happojen vaikutuksesta jonkin ajan kuluttua säännöllisesti tummenee, on tinatuissa astioissa aina silloin tällöin keitettävä lipeätä, joka valkaisee tinauksen. Sanomattakin lienee selvää, ettei tinattua kupariastiaa saa koskaan panna tyhjänä kuumalle liedelle, sillä silloinhan tinaus sulaa.

Kemisti.

TIE SUOMALAISEN SIVISTYKSEN VOITTOON . . .

(Jatk. siv. 1)

maata, eikä tarvekaluja. Täten hän oli säästynyt lainaamasta rahakapitalisteilta rahapääomaa ja säästyi myös korkomaksuista jn.e. Hän sai pitää työnsä hedelmät itsellään eikä tarvinnut pelätä häätöä. Kohta kun Robinson oli saanut apua, tuli myös jonkunlainen työnjako ja tietysti myöskin molempien elintaso kohosi nopeammassa tahdissa kuin Robinsonin yksin työskennellessä.»

Palaamme nyt tuolta yksinäiseltä saarelta tänne Suomen niemelle. Huomaamme, että tilanne on vähän toisin. Ei silti, ettei meilläkin joku voisi vaeltaa tuonne jonnekin korpeen ja saada sieltä ilmaiseksi maata viljeltäväkseen, mutta se ei vielä riitä, sillä hänen täytyy saada ilmastomme vuoksi myös heti asunto, kunnolliset vaatteet ja ruoan, siksi aikaa kunnes omat viljelykset elättävät. Valtio kyllä ehkä antaa myös pienemmän summan rahapääomaa lainaksi, mutta aivan riittämättömästi ja sitäpaitsi kalleilla ehdoilla. Joka tapauksessa uutisviljelyksen järjestely on nykyään niin kehnosti järjestetty ja ohjattu valtion puolelta, että se ei kiihoita kansalaisia uutisviljelysyrityksiin. Tämä johtuu osittain semmoisistakin syistä kuin pelosta, että maanviljelystuotteiden hinnat siitä laskisivat ja nykyiset maanviljelijät kärsisivät yhä suurempaa tappiota. Mutta mitä syö lisääntyvä väestö?

Meillä ei ole kuitenkaan tällä kertaa tilaisuutta syventyä näihin probleemeihin, vaan meidän piti käsitellä omavaraistaloutta.

Menkäämme ajassa monta sataa vuotta taaksepäin. Niihin aikoihin asti, jolloin ensimmäiset suomalaiset jonkun johtajansa opastamana saapuivat Suomen niemelle. He eivät myöskään ostaneet sitä aluetta, jota he alkoivat asuttaa, vaan he valtasivat sen. Oli täällä silloin jo asukkaita tai ei, ei periaatteellisesti merkitse mitään tämän kysymyksen yhteydessä.

Suomalaiset esi-isämme muodostivat yhteiskuntansa, joka pitkät ajat oli patriarkaalinen ja johtajaperiaatteen mukainen, omavaraistalouden pohjalle. On aivan luonnollisen kehityksen mukaista, että mitä laajemmaksi yhteiskunta kasvoi, sitä moninaisempi työnjako syntyi. Tämä taas teki mahdolliseksi yhteiskunnan yhteisen elintason paljon nopeamman nousun kuin olisi ollut mahdollista, jos kaikki olisivat eläneet yksinään tai suhteellisen pienissä tyhmissä. Työnjaosta ja siis tuotannon ja palvelusten erikoistumisesta oli seurauksena hyödykkeiden ja palvelusten vaihto. Ensin ja erittäinkin lähempien naapurien kesken se oli puhdasta vaihtokauppaa. Mitä pitemmälle kuitenkin yhteiskunta kehittyi, mitä moninaisemmaksi työnjako muodostui ja mitä suuremmalle alueelle se ulottui, sitä yleisemmäksi tuli jonkun sopivan vaihdon välineen käyttäminen, josta vähitellen kehittyi raha. Rahana oli ensin esim. oravan nahka, sitten kupari, hopea, kulta ja lopuksi valtion hyväksymä erikoinen maksumerkki, myntti tai seteli.

Periaatteellisesti raha on siis kautta aikojen ollut sellaisena välineenä, jonka avulla omistus- ja käyttöoikeus kaikenlaisten hyödykkeiden ja palvelusten suhteen on päässyt siirtymään kädestä käteen.

Sen johdosta, että tuotteiden määrä on alituisesti kasvanut ovat yhteiskunnat eli valtiot aikaisemmin olleet pakoitettuja omaksumaan rahaksi aina suuremman ja suuremman »arvon» omaavan metallin, jotta vaihto olisi voinut häiriöttä tapahtua. Onhan luonnollista, kun tuotanto alituisesti lisääntyy, että myös maksu- eli vaihtovälineen paljouden täytyy lisääntyä, muuten hyödykkeiden ja palvelusten vaihto tyrehtyy ja talouselämä lamaantuu. Me olemmekin jo koko maailmassa päässeet niin pitkälle, että tuotantoa voidaan lisätä satakertaisesti enemmän kuin mitä maailmassa löytyisi jaloja metalleja rahaa varten. Siksi ovatkin jo useimmat maat olleet pakoitettuja luopumaan kulta- ja hopeakatteisista rahasysteemeistään ja siirtymään erilaisiin säännösteltyihin paperirahajärjestelmiin. Kansainvälinen juutalaisfinanssivaltio yrittää kyllä vielä nykyään kautta maailman pitää kultaa mahtina, jopa saada sen arvoa tuntuvasti kohotettuakin. Tämä kun tekisi taas joksikin aikaa kultakatteisen rahan mahdolliseksi ja samalla siirtäisi polkuhinnasta suunnattomat omaisuudet kullan omistajien, s.o. juutalaisten ja heidän kätyriensä käsiin. Nerokkaita miehiä nuo kansainvälisen juutalaisvaltion hallitsijat ja niitten nöyrinä kätyreinä, tietysti persoonallisen rikastumisen tähden, ovat myös meikäläiset n.s. »finanssiasiantuntijat».

Juutalaisuudesta ja rahakapitalistien etuilusta vapaat finanssiteoriat osoittavat sitovasti, että liikkeessä olevan rahamäärän täytyy kasvaa suunnilleen samassa suhteessa kuin tuotanto lisääntyy, muuten taloudellinen elämä kuolee ntuu. Rahamäärä ei siis saa olla riippuvainen mistään metalli- tai valuuttakatteista. Rahana saa olla vain valtion maksuvälineeksi määräämä seteli tai myntti, jonka arvon säilymisestä valtio pitää huolen. Ja olkoon vielä kerran sanottu, sitä täytyy olla niin paljon, että vaihto käy häiriöittä ja tuotanto alituisesti tarpeen mukaan kasvaa.

Olen maininnut tässä yhteydessä rahasta enemmän kuin mikä alussa oli aikomukseni siksi, että omavaraistalouskin nykyään tarvitsee kipeästi paljon enemmän vaihdon välinettä, rahaa, kuin mitä sille nykyinen juutalaisfinanssin ja rahakapitalistien etua ajava valtiomme antaa.

Saksassa, jossa ei enää juutalaisuus ja sen kätyriaines liberalistisporvarillismarxilaisuus ole ohjaksissa, on rahan todellinen merkitys huomattu ja pantu sen mukaiset uudistukset alulle. Versaillesin rauhan ehdot sitovat Saksan hallituksen kädet valtiopankkinsa suhteen ja pakoittavat sen juutalaisfinanssin hyödyksi pitämään rahansa kultakatteisena. Tosin saksalaiset ovat antaneet kateprosentin laskea muutamaan prosenttivaivaseen, kun meillä esimerkiksi, jossa oikein palvotaan kansainvälistä juutalaisfinanssia, on kateprosentti yli 100.

Saksan nykyinen hallitus ei tyrehdytä juutalaisten ja sen kätyreiden rikastumiseksi Saksan kansan taloudellista elämää, vaan vilkastuttaa Saksan omavaraistaloutta ja talouselämää yleensä antamalla ns. kotimaista rahaa riittävästi ja tuotannon kasvaessa jatkuvasti lisäten, jotta elintaso alituisesti paranee ja työttömyys häviää.

Meillä, jotka emme ole kultakannalla ja joita ei rahajärjestelmämme suhteen mitkään sitoumukset ja lupaukset sido, voisimme kansantaloutemme vaatimat uudistukset suorittaa muutamassa kuukaudessa ja samalla heti päästä irti n.s. »pulajasta». Tämä ei kylläkään tule tapahtumaan ennen, ennenkuin kansamme on kyllästynyt nykyään vallitsevaan järjestelmään ja sen kansainvälisen juutalaisvaltion kätyreihin: rahavallan tukijoihin, rappareihin ja marxilaisiin. Niin kauan, kun ne ovat vallassa, ajavat he vain omia etujaan ja kansa saa kärsiä. Ilman radikaalisen ja aktiivisen vaikkakin laillisen massatoiminnan apua ei nykyisiä vallanpitäjiä kuitenkaan voida saada luopumaan heille niin sunnattomasti tuottoisasta vallasta.

Mutta kansaamme ei saada liikkeelle, ennenkuin se on aikansa kitunut ja vihdoin huomaa näiden juutalaiskätyreiden ajavan valhedemokratian asiaa ja yrittävän päinvastoin hävittää Suomen rahvaan kurjuuteen. Jotta Suomen kansa pikemmin heräisi ja pääsisi uhkaavasta kurjuudestaan, teemme me kansallissosialistit uupumatta voimiemme mukaan työtä. On nim. suuri vaara tarjolla, jos kansamme alistuu nykyisen komennon jatkuvaan säilyttämiseen, että koko kansamme vähitellen degeneroituu ja kokonaan tylsistyy. Jatkuva puutteessa eläminen vie meillä juuri puhtaimmin suomalaisen kansanaineksen sekä ruumiillisen, henkisen että sielullisen kulttuurin alas. Mikään kulttuuri ei kukoista kurjuudessa. Siksi pitävät myös nykyiset epäkansalliset hallitsevat piirimme Suomen kansaa puutteessa, jotta meidän kansallinen kulttuurimme ei pääsisi nousemaan. Painakaa mieleenne, että *tie suomalaisen sivistyksen voittoon käy Suomen kansan maallisen hyvinvoinnin kautta.*

Kansamme sisäiset ja ulkonaiset viholliset tahtovat surkastuttaa meidät sekä ruumiillisesti että henkisesti hävittääkseen tai vähintään orjuuttaakseen meidät kauaksi aikaa. Kansalaiset, onko Teillä vielä isiemme henkeä ja tahtoa taistella olemassaolomme puolesta, niin tehkää se ja pian, jos ei, niin silloin ette tunne etsikkoaikaanne ja meidän on hävittävä silloin kansakuntana olemasta. Pian tulee silloin aika, jolloin joku voimakkaampi kansa jälleen kukistaa meidät alaisekseen. Olemme myös silloin osoittautuneet kelvottomiksi vaalimaan juuri saavuttamaamme vapautta. Ja juuri vapautemme, oma valtiomme, on ensimmäinen edellytys, jotta voimme itse hallita talouttamme ja kohottaa kansamme elintason ja kulttuurin ja tehdä sille mahdolliseksi täyttää kutsumuksensa maailman terveitten, voimakkaitten ja luovaa kykyä omaavien kansojen joukossa.

Meidän valtiomme rajojen ympäröimänä on se alue, jonka sisällä me voimme nostaa kukoistavan omavaraistalouden. Me voimme sen tehdä aivan riippumatta ulkomaista, kansainvälisistä juutalaisista ja vapaamuurareista. Jopa aivan riippumatta kotimaisistakin rahakapitalisteista. Ja kaiken vain sen kautta, että kansallissosialistiset periaatteet tehdään vallitseviksi ja myös rahajärjestelmä uusitaan sen mukaisesti sellaiseksi, että raha täyttää ne tehtävät jotka rahalle kuuluvat, eikä anneta sen monopoolisen käyttöoikeuden olla kansamme vihamiesten käsissä, pirullisena keinona ryöstää ja kurjuuttaa Suomen kansaa.

Kansallissosialismin päämäärä on Suomen kansan hyvinvointi ja sen jatkumisen turvaaminen, siksi se kohottaa kukoistavalla omavaraistaloudella kansamme tarpeitten tyydyttämisen huippuunsa ja rakentaa Suomen kansan hyvinvoinnin suomalaiselle graniitille, jolla sitä ei horjuteta kansainvälisillä eikä kotimaisillakaan keinotteluilla.

Tämän saavuttamiseksi ei ole ollenkaan välttämätöntä rakentaa rajoillemme »kiinalaista muuria» niinkuin kansamme verenimijät väittävät. Me vain luomme itse kaiken sen, minkä voimme. Mitä me emme pysty itse tekemään, sen me tuotamme ulkomailta ja maksamme niillä tuotteilla, joita meillä on liikaa.

Mutta me emme salli, että muutamat epäkansalliset ja vapaamuuraripiirit myyvät tuotteemme, jopa kansallisomaisuutemme ulkomaille, rikastuen ensin melkein suorastaan varastettuaan ne kansalta. *Me pidämme edellisten hankkimat rikkaudet kansaltamme petollisesti heinoteltuina omaisuuksina ja katsomme niiden kuuluvan valtiolle.*

Kun olemme selvittäneet pois rappareittemme kansainväliseltä finanssijuutalaisilta ottamat lainat, emme enää ota ulkomaisia lainoja. Sen jälkeen voimme myös viennin ja tuonnin pitää tasapainossa ja siten viennistä on hyötyä koko kansallemme eikä ainoastaan rahakapitalisteille kuten nykyään. Silloin vasta voidaan myös käytännössä toteuttaa sekin ajatus, johon nykyinen liberalismi niin kauniisti maalaten, mutta juutalainen valheellisesti pyrkii, nim. että kukin maa vientiä varten tuottaa niitä tuotteita, joihin sillä on luontaiset edellytykset ja tuo maahan niitä hyödykkeitä, joiden valmistus sille kävisi hankalaksi tai mahdottomaksi.

Kansalaiset, esitelmäni on sen koskettelemiin kysymykseen nähden suppea ja puutteellinen, mutta se antaa kuitenkin käsityksen siitä, missä hengessä uusi Suomi on luotava.

Tahdotteko pelastaa itsenne ja kansamme sekä tulevat polvet tuhosta, niin ruvetkaa aktiivikansallissosialisteiksi, s.o. liittykää riveihimme.

Ei parlamentarismi eikä mikään nykyisistä puolueista, IKL mukaan luettuna, pysty enää pelastamaan Suomen kansaa tuholta, vaikka niillä olisi rehelliset aikomuksetkin, joita niillä sokeudessaan ei kuitenkaan ole.

Valveutuneet kansalaisemme eivät enää yhtään uskokaan vanhoihin puolueisiin, mutta että moni todella isänmaallinen antaa vielä IKL:n vetää itseään nenästä, on surkuteltavaa, vaikka viimeksi »kansanjohtaja» Kares tiistaina lausui eduskunnassa, että marxilaisuuden hävittyä IKL:llä ei ole enää kuin puhdetöitä jälellä. Toisin sanoen, kun työväen järjestöt siten ovat poissa, niin rahakapitalisteilla ja rappareilla on rajaton valta ja IKL saavuttanut päämääränsä, joka ei suinkaan ole työväestön etu.

Me kansallissosialistit emme taistele rapparien isänmaan edestä, vaan Suomen kansan puolesta, joka olemme me ja kaikki työtä tekevät ja työstään elävät tai ne, joiden pitäisi voida elää työstään. Siksi me sanomme: Eläköön Suomen kansa. Nouskaa taisteluun meidän kanssamme Suomen kansan puolesta.

Ensio Uoli.

Kansallisen kulttuurimme kuvastin . . .

(Jatk. siv. 2.)

vänsä valittamaan Kaarle-herttualle sitä väkivaltaa ja vääryyttä, jota hän oli saanut kärsiä. Fleming oli sen vuoksi otattanut hänet kiinni ja leikkauttanut ison kappaleen hänen kielestään, lausuen: 'Mene nyt ja valita!' Tämä ei voinut nyt puhua mitään, vaan täytyi hänen pistää sormensa suuhun kieltä vastaan, ja niin hän sai esiin sanoja esittääkseen ajatuksensa.»

TAISTELU ALKAA.

Kaikki tällaiset väärinkäytökset uhkasivat syöstä Suomen talonpojat pohjattomaan kurjuuteen. He lähettivät toisen viestin toisensa jälkeen herttualle ja valittivat hätäänsä. Mutta Fleming, joka Upsalan kokouksen päätöksessä oli julistanut näkevänsä vain »allekirjoitetun vasikannahan»[1] välitti luonnollisesti vielä vähemmän herttuan käskyistä. Pohjalaisten lähettien joukossa oli myös Pietarsaaren nimismies Hannu Hannunpoika F o r d e l l, jota Fleming suutuksissaan nimitti valapattoiseksi ja kunniattomaksi konnaksi ja jolta hän riisti viran ja omaisuuden. Fordell jäi pysyväisesti Ruotsiin ja oli nyt alkavan taistelun aikana pohjalaisten valtuutettuna ja asiamiehenä siellä.

Vihdoin sanotaan herttuan erään pohjalaisen talonpoikaislähetystön edessä heristäneen nyrkkiä ja sanoneen heille: »Minä en tiedä mitään muuta neuvoa, kuin että te itse hankitte itsellenne rauhan omalla kädellänne. Sillä aina teitä toki on sen verran, että te voitte heidät ajaa ulos luotanne, jollei muulla niin aidanseipäillä ja nuijilla. Olkaa te vartioita maalla, minä pidän vaarin merestä!»

Kun pohjalaisten lähetit olivat tulleet kotiinsa takaisin — se tapahtui marraskuussa 1596 —, lähtivät he sunnuntaina I s o n k y r ö n kirkolle. Siellä oli myös kokoontuneina jumalanpalvelukseen niitä ratsumiehiä ja huoveja, joita oli majoitettu pitäjään. Erään senaikuisen kertomuksen mukaan, joka näyttää lähetetyn Kaarle-herttualle maakunnasta, tapahtui nyt seuraavaa:

»Kun edellämainitut kotiutuneet miehet olivat nähneet nämä huovit, sanoivat he: 'Tuossahan niitä konnia on, jotka ovat rasittaneet meitä suurella linnaleirillä.' Eräs heistä, P e n t t i P i r i nimeltään, kotoisin Härmästä, ollen humalassa, lisäsi heti tähän, että olisi hyvin tehty repiä ulos niiden sisälmykset. Heitettiin sitten vielä joitakin hyödyttömiä sanoja ratsumiehille, saipa eräs huoveista kymmenkunta iskua kirveen hamarasta. Senjälkeen menivät talonpojat, jotka olivat palanneet kotiin, juomaan olutta aivan kirkon vieressä olevan Yrjänä Kontsaan luo. Sinne saapui muutamia huoveja, he menivät sisään ja vangitsivat nuo talonpojat ja veivät heidät nimismiehen taloon. Silloin asestautui muutamia rahvaan miehiä ja otti väkivallalla pois heidät huovien käsistä. Samassa kahakassa annettiin muutamia iskuja, niin että eräs huovi menetti henkensä.»

Niin oli vanha viha rahvaan ja sotaväen välillä saanut uutta virikettä. Talonpojat läksivät ryöstämään pitäjän ratsumiehiä ja heidän asuntojaan. Sen ohessa tehtiin vallatonta pilkkaakin. Niinpä he eräässä paikassa ryhtyivät teurastamaan karjaa ja asettivat eläinten päät ikkunoihin suut irvessä ikäänkuin »kummitukseksi ja suureksi halveksunnaksi». Edelleen oli eräässä paikassa sahattu kattohirret poikki kolmesta kohdasta, niin että katto putoaisi alas, kun talon väki tulisi kotiin.

Kapinaa on sanottu n u i j a s o d a k s i, koska monilla talonpojilla ei ollut muita aseita kuin nuijat. Se levisi naapuripitäjiin — ja talonpoikaisjoukot kasvoivat. Itse valitsemiensa päälliköiden johdolla he samosivat etelään päin ryöstäen ja hävittäen kaikki herrasmiesten kartanot. He hekumoivat kostosuunnitelmissaan Klaus Flemingiä vastaan ja lupasivat repiä koko Turun linnan hajalle, vaikkapa se pitäisi suorittaa hampain. Jos he sattuivat saamaan kiinni jonkun Klaus Flemingin miehen, pistivät he hänet armotta jään alle avannosta ja hukuttivat hänet. Kerran sattui kuitenkin, että oli vähän vettä eräässä joessa, johon piti hukuttaa muutamia vangiksi joutuneita ratsumiehiä. Silloin käyttivät talonpojat korentoja painaakseen onnettoman jään alle pohjaan. Ja tässä kamalassa työssä kerrotaan vaimojenkin olleen auttamassa kolhimalla kiuluillaan ja sangoillaan uhreja päähän.

[1] Pergamentille kirjoitettu. Pergamentti on valmistettu vasikannahasta.

Punaisen valtakunnan . . .

(Jatk. siv. 1)

muitten kustannuksella. Silmien ummistaminen nykyajan tosiseikkojen edessä on lievästi sanoen varomatonta ja tulee kerran kostamaan itsensä.

Harhaillessaan eri teitä, jotka tuskin vievät päämäärään ovat kansat asettuneet vastakkain ja itse kansojen keskellä on syntynyt ja syntyy yhä levottomuuksia. Aseman kärjistyessä eri maissa ovat eri kansat etsinnässään löytäneet jonkinlaisia ratkaisuja, kuten Turkissa, Neuvosto-Venäjällä, Italiassa ja hiljattain Saksassa. Lujat miehet ovat ottaneet ohjakset käsiinsä ja ryhtyneet täyttämään maansa, kansan oikeutettuja vaatimuksia. Kansainvälinen pääomakaan ei ole enää voinut ajaa omia pyyteitään vaan sitä on toisinaan suorastaan pakoitettu palvelemaan uusien olojen syntymistä.

Kovia kärsineet kansat ovat muutamain miesten johtamana kääntäneet yhteiskunnan ruorin ja yrittävät luoda itselleen parempia elämisen mahdollisuuksia. Mitä enemmän kansa on kärsinyt, sitä rajumpi on muutos ollut. Ihmisillä, joilla ei ole syntymisestään saakka ollut muuta kuin kärsimistä, ei ole mitään menettämistä ja he luottavat iskulauseihin. He ovat valmiit tarttumaan vaikka kommunismiin oljenkortena, sillä eivät usko pahempaa ainakaan saavansa.

Näin oli myös Venäjällä, nykyisessä punaisessa valtakunnassa. Kaikki oli siellä valmis luhistumaan ja tsaarit kaiken rappiotilan huoltajat.

Ken kauemmin on tutkinut Venäjän historiaa, hänelle selviää pian, ettei siellä muuta voitu odottaa. Kansalla ei ollut oikeuksia, vain velvollisuuksia ja yksinvaltias tsaari menetteli kulloinkin mielensä tai käskynhaltijoittensa neuvojen mukaisesti. Tuhansia hirtettiin tai lähetettiin Siperiaan ja vankileireihin.

Jos Kerenskij olisi esiintynyt edes hieman viisaammin ja lujemmin, niin olisi kohtalokkaista päivistä voinut syntyä toisellainen valta kuin minkä bolshevikit sitten perustivat. Mutta voi olla mahdollista, että tämä maa sai sen, mikä sille tulemaan piti. Loiston, ruhtinaitten ja ylhäisön valta oli kerta kaikkiaan loppu ja kosto kauhea, mutta suuressa määrin ansaittu.

Bolshevikkien historiaa ei vielä voida kirjoittaa. Sen edelläkävijä löydetään Marxissa ja sittemmin maanpaossa Sveitsissä ja muualla olleissa venäläisissä pakolaisissa. Kun Lenin autettiin Saksan läpi suljetuissa vaunuissa ei kenenkään aivoihin olisi voinut juolahtaa mitä tulemaan piti. Hän, punaisen valtakunnan esi-isä ja suuri apostoli asettui kohtalokkaina päivinä Pietarin Smolnaan, johtaen sieltä käsin taistelua. Ja hän voitti.

Kourallinen määrätietoisia miehiä voitti taistelun yleisessä sekasorrossa ja nyt ryhdyttiin kovin käsin edelleen lujittamaan asemaa.

Jonkun ajan kuluttua syntyi sitten Tjeka tai G.U.P., josta 1922 O.E.P.U., joksi sitä yleisesti kutsutaan. Tämä toimisto yhteiskunnan rauhan säilyttämistä ja vastavallankumouksen nujertamista varten ryhtyi heti ankaraan toimintaan ja varsinkin Pietarin ylhäisö sai kestää hirmuisia päiviä. Köyhät asetettiin heti etusijalle ja n.m. parooni, jolla oli ollut linnoja ja taloja, sai olla iloinen, jos hänelle suotiin asua jossakin kellarikerroksen huoneessa, kun »toverit« miehittivät salit. Judenitschin, Wrangelin y.m. hyökkäykset Neuvosto-Venäjää vastaan yhä joudúttivat toimenpiteitä entistä porvaristoa vastaan ja kaikki vankilat ja vankileirit olivat pian täpötäynnä uhreja, kun taasen tuhansia ja taas tuhansia ammuttiin. Sanotaan Leninin itkeneen raivosta, kun hän ei voinut punaisia auttaa maassamme 1918, jolloin Saksa vielä määräsi ja bolshevikeilla oli yllin kyllin tekemistä omassa maassa.

Sen jälkeen on vierinyt vuosia. Yhä uudelleen on muualla maailmassa puhuttu punaisen vallan luhistumisesta ja aina on tieto osoittautunut vääräksi. Tänään voidaan jokseenkin varmuudella sanoa, ettei punainen valta Venäjällä kaadu toimenpiteistä sisältäpäin lähtevistä eli oman kansan vastavallankumouksellisten yrityksistä. Koko Venäjä on kovan valvonnan alaisena ja Tjeka tietää, mitä kaukaisemmassakin kylässä tapahtuu. Sitäpaitsi ei yrittäjillä ole johtajia eivätkä he voi missään koota voimiaan. Vallan eri olisi asema, jos armeija alkaisi kapinoida; ken hallitsee tämän välineen, hän hallitsee myös maassa. Ensi kädessä on Tjekalla apunaan erikoissotaväki, jota joku vuosi sitten sanottiin 150,000:ksi. Osastoja tästä lähetetään heti sinne, missä uskotaan jotakin olevan tekeillä ja missä tämä väki esiintyy, siellä syntyy kauhua ja kylmyyttä.

Muissa maissa olevaa puolue-elämää ei löydy Venäjällä, siellä on kommunistinen puolue ainoa, joka saa toimia ja elää. Nuorukainen, jolla on isä, joka oli tsaarin palveluksessa, ei pääse oikeastaan mihinkään, häntä ei oteta vastaan yliopistoon ja hän on silmälläpidon alaisena. Luonnollista on, että lukuisat syyttömästi ovat saaneet tällä tavalla kärsiä.

Kommunistinen oppi asettaa köyhän työläisen etuoikeutettujen ja määräävien joukkoon, mutta Venäjällä on noussut ylös uusi luokka, joka käsittää punavaltion ja Tjekan virkamiehiä. Virkamiehillä ja sotilailla on edelleen vaatetusta ja ruokaa, jos toiset kärsivät. Lenin sai haaveensa toteutetuksi ja häntä tuki

Isku-miehiä haastattamassa.

Harvinainen tilaisuus tarjoutui aivankuin itsestään meille kuopiolaisille natseille, Puijon hiihtäjien järjestämien kans. välisten hiihtokilpailujen yhteydessä. Silloin nimittäin saapui Kuopioon ensi kertaa alkuperäisiä »uuden valtakunnan» edustajia. Arvannee jokainen sanomattakin, että tällaisia tilaisuuksia ei kannata missään tapauksessa jättää käyttämättä mahdollisimman suuressa määrässä hyväkseen. Niinpä mekin teimme kainostelemattoman iskuretken vieraiden majapaikkaan Seurahuoneelle ja saaliinamme toimme mukanamme »vihollisten» lipun sekä suunnattoman määrän alkuperäisen oikeita tietoja nyky- ,sekä entis-oloista Saksassa, mutta mikä kaikkein tärkeintä, että he samalla kykenivät valamaan koko joukkoomme vierainakin sellaisen määrän vakuutusta asiamme oikeudellisuudesta rehellisyydestä sekä ehdottomasta lopullisesta voitosta että minkäänlaiset pusero-, tahi paitalait, eivät niitä arvoja kykene rinnastamme raastamaan. Jo miesten ulkoisesta olemuksesta saattoi päätellä sen, että ei ollut tekemisissä orjan, tahi orjuutetun kanssa, vaan että edessä seisoi uuden vapaan ja voimakkaan, vasta huomenensa nähneen kansan edustajia. Kaikkien lausunnoista huokui ehdottomasti rehellisestä sydämestä lähtenyt vakuutus siitä, että Saksan kansa ei kulje sokeana orjana muutamien edesvastuuttomien yksilöitten mielijohteitten mukaan, vaan rajoituksetta kaikki kansalaiset ovat ympärillään nähneet sen suuren jätiläismäisen kehityksen askeleen, jonka Saksa on kansallis-sosialismin vaikutuksesta astunut. Koko kansan henki on aivan toinen. Entisistä äärimmäisistä egoisteista on tullut kokonaisuuden etua katsovia, sekä sen kehittämisestä täysin tietoisina olevia, henkisesti ja aineeellisesti täysin vapaita kansalaisia. Esille astui myöskin kysymys »keskitysleireistä sekä suojavankeudesta». Luonnollisesti olimme tavatoman uteliaita saamaan ensikäden tietoja varsinkin puolupukareittemme mielestä tärkeimmästä kansallisen Saksan kysymyksestä ja niitä saimmekin aivan täyteen selvyyteen saakka. Kaikki sellaiset entiset kansan villitsijät sekä orjuuttajat, jotka pitkäaikaisista elämän muutoslupauksistaan huolimatta eivät olekaan sitä tehneet, vaan vieläkin yrittävät toimia kokonaisuutta repivässä mielessä, ovat saaneet entisten kannattajiensa vaatimuksesta ja toimesta sijansa muiden parantumattomien joukossa, sillä parempi on, että kokonaisuudesta leikataan kerralla pois saastuttavat mätäpesäkkeet, kuin että sen olisi uudelleen antauduttava parlamenttaarisen saastan sekä liberalistis-juutalaisen ryöstön uhriksi. Jo pelkkä mainintakin vapaamuurareista sai koko joukkueen silmät leimuamaan »arvon olioille», vaarallisella tavlla. Sellaiset väiteet, että rappariherrat eivät osallistu politiikkaan, vaan ovat liittoutuneet yhteen siveyden, keskinäisen avuliaisuuden ja muiden yhtä kunnioitetavien aatteiden ympärille, on Saksassa jo myyty urakkahuutokaupassa satujen kirjoittajien sekä tällaisten väitteiden lausujien kesken. Eipä tuntunut meidän »Herrenklubb» ikl olevan aivan tuntematon. Ei rehellisellä ja taistelukykyisellä työläisellä ole sijaa sellaisessa joukossa, kun mitä tämäkin patentti-isänmaallinen ryhmä osoittaa olevansa. Kaikesta vähimmin sellaisten joukkojen johtajat ajattelevatkaan koskaan täyttää niitä ulkokullatuita lupauksiaan, joita latelevat häpyä tuntematta kansalle. Yllyttipä kansaa likaisilla keinoillaan punaisten tahi liian valkoisten johtajat, on tuloksena aina viha, eripuraisuus ja ennenkaikkea rajaton, täydellinen pakkokuuri toisinajattelevia kohtaan. Kumpikaan tie ei kykene johtamaan kansamme tosirakentavaan elämään, vaan poluille, joilta vihollisen on helppo saalistaa hajanainen ja voimaton kansa.

On aivan luonnollista että nämä vierailut, sekä niiden aikana vaihdetut sanat ovat täysin epävirallista laatua, sanottuina ainoastaan välittömän yksilöllisen tunteen pakoitamana, mutta sinänsäkin sillä on oma suuri arvonsa. Ei yhdenkään mustapaidan tarvitse näiden sanojen takia hampaitaan kiristellä sillä jokainen täysiverinen natsi voi sydämensä pohjasta vihata keinolla tahi toisella kansaa pettävää ja orjuuttavaa joukkoa, olipas sen väritunnuksena mikä tahansa. Kaiken lopuksi on sanottavana tästäkin vierailusta, että se jos mikään avasi silmiämme näkemään niitä voimia, joita vastaan taistelemme, mutta joista meidän oloissamme ei ole täyttä selvyyttä vielä näkyvissä. Vieä entisestäänkin varmeni kaikkien meidän uskossamme se, että kansa, jonka pojissa sekä tytöissä on herättänyt sellainen kansallishetki, kuin mitä näissäkin oli vallalla, ei ole hukassa eikä tuhoon tuomittu, se kykenee antamaan täysipainoisen vastustuksen, olipa kysymyksessä millainen vihollinen tahansa ja sentähden on juuri täysi syy kaikilla kansayhteyden vihollisilla koettaa kaikin keinoin mustata ja vastustaa juuri kansallis-sosialistisia pyrkimyksiä. Sanomme vielä kerran että uusi aika kansallis-sosialismin merkeissä ei ole enää vaalea mahdollisuus, vaan mitä täytelàisimmissä väreissä säihkyvä täytymyksen totuus.

Kuopion poika.

卐

Muutama sana Pääkaupunkimme vaivaishoidosta.

Monelle helsinkiläiselle on tunnettu asia, miten kaupungin köyhäinhoitolautakunta jakaa avustusta työttömille: Heille annetaan ruokalappuja, joilla saa ostaa raakaa ruokaa kaupungin ruuanjakeluasemalta, maitolappuja, joilla saa maitoa Elannosta, kenkälappuja, joilla saa kenkiä Mantereen kenkätehtaasta ja puita saa lapulla Honka-yhtiöstä. Kaikki se, mikä näin annetaan, on lainaksi ja on se niin muodoin takaisin maksettava. Se on kyllä jonkunlainen koroton laina.

Eikö tällaisien tarpeiden hankkimisissa voisi olla vapaa kilpailu ja että ennenkaikkea köyhäinhoitolautakunta antaisi ne sen hankittavaksi, joka toimittaa parasta ja halvemmalla. (Ei kai kukaan tahtone väittää, että Elanto esimerkiksi myy jotain tavaraa halvemmalla kuin joku yksityinen, ei, kaukana siitä) 10 mk. arvoisella ruokalapulla, jos se lunastettaisiin joltain yksityiseltä, ja sillä saisi ostaa mistä ruokatavarakaupasta tahansa — koituisi työttömälle paljon suurempi hyöty, tavaraa saisi enemmän ja vaihtelevampaa. Nyt on asia kuitenkin hullunkurinen, on keksitty lista, johon on sijoitettu muutamia ruokalajeja ja 10 mk lipulla saa seuraavaa: perunoita 10 litr. (vaihtoehtoisesti karasuurimoita 1 ½ kg), silakkaa 1 kg (vaihtoehtoisesti silliä 500 gr.), hapanlimppua 2 kpl., jauhelihaa 800 gr., margariinia 500 gr., silavaa 800 gr. tai sianlihaa 1½ kg, herneitä 500 gr. tai vehnäjauhoja 500 gr., ruisjauhoja tai leipää 500 gr., sokeria 500 gr., riisiryynejä tai vehnäjauhoja 500 gr. Tässä on hedelmiä työttömien lapsille, joita lääkärit suosittelevat. On kurjaa perheenisän katsella, kun vuodenvanha lapsi on peruna ja silakka kädessä ja yrittää niillä vatsansa tarpeita tyydyttää. On kysyttävä, voiko tällä tulla täysin ravituiksi pienet lapset, joita perheissä on, aikuisista puhumattakaan ja kun niitä annetaan vielä niin niukasti, ettei kukaan niillä — lisää kerjäämättä — voi elää. Onko näiden keksijä yrittänyt itse sovelluttaa niitä taloudessaan edes yhtä viikkoa, nyt niillä on pakoitettu elämään kymmeniä tuhansia rehtiä työmiehiä perheineen.

Toinen asia: koivuhalot maksavat 240 mk syli pitkinä kotiin ajettuina ja ne toimittaa joku yhtiö. Näitä voi toimittaa yksityinenkin kuka tahansa halvemmalla, sillä ne ovat valtavia määriä, jotka kunta ostaa. Tämän asian voi korjata siten, että annetaan halkojen hankinta huutokaupalla pienimmän tarjouksen tehneelle. Onko turha toivoa, että ne epäkohdat, joita tässä kieltämättä on, tullaan korjaamaan.

Avustusta nauttiva.

Ajan kuvia Heikinkadulta.

Heikinkatu Helsingissä on tunnettu juutalaisten pääkaduksi, siellä heillä ovat heidän myymälänsä toinen toisensa vieressä, mutta muutama harva kristinopin tunnustajakin on eksynyt heidän joukkoonsa. Juutalaiset ovat kouliintuneita kauppamiehiä ja ovat siinä kehittyneet sangen oveliksi, samalla he ovat myöskin häikäilemättömiä ja eivät juuri valitse keinojaan, jolla asiatansa ajavat.

Tämä tilanne, että Heikinkadulla on myöskin kristittyjä kauppiiata on tietenkin heille sangen vastenmielistä. He mielellään näkisivät, että saisivat pitää koko Heikinkadun yksin hallussaan.

Nyt kun juutalaisvalta on Saksassa lopetettu ja sijalle tullut kansallinen Saksa, on luonnollista, että he koettavat levittää valtaansa vastaavasti muualle. Me tiedämme, että juutalaiset kautta koko maailman yrittävät tehdä kansallisen Saksan aseman mahdollisen vaikeaksi ja samalla vahvistaa asemaansa muualle.

Täälläkin Heikinkadulla he tuntevat tarvetta vallan levittämiseen. Tässä mielessä he koettavat häätää kristityt kauppiaat ja toiminimet vähintäinkin Heikinkadulta ja siinä tarkoituksessa ovat he keksineet uuden aivan erikoisen häätämismenettelytavan, nim. yrittävät syikeä kristittyjen liikkeiden ikkunoihin ja ne siten likaamalla tahtovat häätää ulos piiristään heille vierasuskoiset. Tässä puuhassa ovat he päässeet niin pitkälle, että erästä sylkijää on jo ennätetty täkäläisessä raastuvanoikeudessa sakottaakin tästä uudesta häätömenettelytavastaan

Jäämme mielenkiinnolia seuraamaan, viekö tämä juutalaisten yritys heidän toivomaansa tulokseen, vai jääkö Heikinkatu vielä edes osittain suomalaisten liikkeiden haltuun.

卐

Herää nuoriso!

Tämä ankea aika koskee nuorisoon erittäin ankarasti. Lukemattomat ovat ne tapaukset, että varojen puutteessa on täytynyt lopettaa koulun käynti ja etsiä ansiotyötä, mutta mitä ja mistä. Koulun penkiltä tullut ei ole kunnollinen »hanttimieskään». Kun ei vanhat ammattimiehet eikä -naiset saa tointa, kuinka silloin se olisi mahdollista »vihreälle» koulunuorisolle. Valtion pitäisi auttaa, mutta sitä se ei tee, se on liian kova pähkinä meidän »kokeneille» valtiomiehillemme. Mutta näinkään ei voi jatkua, aika muuttuu kerran. Nuoriso ei saa odottaa toimettomana, aivot tyhjinä ajan parantumista. Jos he niin tekevät, ovat he epäpäteviä toimeen ryhtymään silloin kun siihen on tilaisuutta.

Ei, nuoriso ei saa lamaantua, eikä etsiä hetken unohdusta pölyn ja tupakansavun täyttäneistä tanssiravintoloista y.m. yhtä epäterveellisistä huvipaikoista. Nuorison pitää urheilla, retkeillä sekä keksiä muita sopivia ulkoilumuotoja. Vain siten saamme terveen ruumiin ja -sielun, joiden avulla voimme uhrata työmme kukin alallaan rakkaan kansamme ja isänmaamme hyväksi.

Sitten kun kansallamme on terveltä, luovaan työhön kykenevää nuorisoa, voimme uskoa valoisaan tulevaisuuteen ja todellisen Suur-Suomen syntymiseen.

V. Kallas.

Juntan päältä . . .

(Jatk. siv. 1)

hin, saamatta selvää enempää niistä, kuin Sasu täistään vankileirillä.

Jokatapauksessa tämä lakitekele tällaisenaan on suorastaan »pikkukamari»-tuote. Ja hallitus on sen jo itsekin huomannut, koska on lähtenyt omia töitään parsimaan. Sillä äsken juuri luimme lehdistä, että hallitus laatii uutta puserolakiesitystä. Tämä on järjestyksessä kolmas. Onhan se kyllä hyvä, että ajoissa huomaa erehdyksensä ja korjaa ne ajoissa, mutta toiselta puolen se kuvastaa, kuinka hallitukselta puuttuu arvovalta ja asiantuntijat.

Koko laki onkin syntynyt vain halusta näyttää kansalle, että me olemme jotain ja me olemme me; ja se ei ole juuri mitään, ei sitäkään. Kunhan vain huiskitaan ja hutiloidaan, ajattelematta lainkaan kuinka suuren loven he saattavat »ukko» valtion pussiin »krapulapäissä» laadituilla lakitekeleillä.

Kyllä olisi jo korkea aika muuttaa toiset miehet remmiin, tai ainakin jäähdyttää näiden heppujen kuumia kalloja; sillä jos tällaista jatkuu, ei lakilaitoksen rotatiokone läpäise kaikkia, eikä ole minne niitä sijoittaisi. Ja tuskin Ukko Pekka edes joutaa kaikkiin nimeänsä riipustaa.

Ei, kyllä se on niin herra pääministeri Kivimäki ym., että teidän on aika muuttaa toimintaanne ja ajatella millä keinolla saadaan kansalle työtä ja leipää eikä enää lähteä kansalaisia riisuttamaan alastomaksi lain voimalla.

Vaikka itsepähän sen parhaiden tiedätte. Meille on aivan sama, mitä te pohditte, omaa turmiotanne vain joudutatte, sillä tyhmyys ja ajattelemattomuus koituu aina omaksi vahingoksi. Itselleen porsas kiusaa tekee kun purtilonsa kaataa. — Muistui tässä mieleemme, kun pikkupoikana kaivoimme kuopan perunamaahan, jonka hienosti peitimme. Tämän laitoimme mummia varten, koska olimme hänelle vihoissa. Mummi meni kuin menikin kuoppaan, mutta me saimme isäukilta illalla kirpeän selkäsaunan.

Sellaista se on tämä maailman meno, herrat tekevät tyhmyyksiä, ja kansa saa maksaa lystit.

Tällä kertaa emme muuta voi kun toistaa isäukon sanat: »ennen oli pieniä aikamiehiä, mutta nykyään on partasuita kakaroita».

Jäämme jännityksellä odottamaan hallituksen uusia hullutteluja, olkootpa ne sitten minkälaisia pykäliä tai jäkäliä tahansa, ja merkitsemme vaatimattomasti

Juntta-Jehu.

卐

Eläköön teatteri-intriigi!

Laulaja Aapo Similä on kertonut toimittajallemme, että hän on sen kahden vuoden aikana, jonka on kuulunut Suomalaisen Oopperan päiväkuoroon, useita kertoja tarjoutunut kokeilemaan jossakin solistitehtävässä. Tarjoutuminen ei ole johtanut edes siihen, että häntä olisi kokeiltu johtajien edessä. Kun tässä on kysymyksessä eräs maan tunnetuimpia laulajia, tuntuu asiassa olevan persoonan painostusta.

卐

— **Parturiliikettä ja Naiskampaamoa** I. Robertink. 3—5. (Kauppakujassa) Uudenmaankatu 4—6 suosittelemme S.K.J. jäsenille ja muille arvoisille lehtemme lukijoille sekä miehille että naisille. Siellä suoritetaan I-luokan työ mutta silti halvat hinnat. Kannattaa käydä tutustumassa.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

lujasti Trotskij ja Stalin ym. lukuisia vähemmän tunnettuja miehiä. Trotskij on saanut väistyä kilpailussa Stalinin tieltä ja on karkoitettu ulkomaille. Kamppailu hänestä on edelleen muualla kovin hämäräperäinen ja omituinen. Kerran sanottiin häntä Venäjän punavallan Napoleoniksi ja juhlittiin kovasti oman kansan keskuudessa. Hän järjesti taistelun Judenitschia ym. vastaan, mutta myöhemmin on väitety että Trotskij enemmän oli rummun käyttäjä, kun taasen Stalin oli vastatyön todellinen järjestäjä. Trotskij oli tulinen fraasien sepustaja ja Stahlin luja, kylmä käsi. Trotskij itse väittää kirjassan Leninin ajatelleen hänet Leninin seuraajaksi ja Stalinin kaikin puolin mahdottomaksi ja viekkaaksi, mutta toiset lukuisat teokset pitävät kiinni Stalinista. Hän se oli, joka työn teki.

Oli miten oli. Trotskij on ainoa, jolle miltei onnistui työntää Stahlinin sivulle, mutta omalla maanpaollaan hän on saanut tämän kostetuksi.

Punainen valta elää yhä ja lujittaa asemansa ja Stahlinilla on ohjakset käsissä.

Herää 卐 Suomi
Suomen Kansan Järjestön pää-äänenkannattaja

Tilaushinnat:

1/1 v.	35:—
1/2 v.	18:—
1/4 v.	10:—
1 kk.	6:—
Irtonumero hinta	1:—

Ilmoitushinnat:
Palstamm. tekstin jälkeen 1:—, tekstissä 1:20, määrätyllä paikalla 10 % korkeampi.
Lehti ilmestyy joka torstai.

Helsinki 1934.
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapaino Oy.